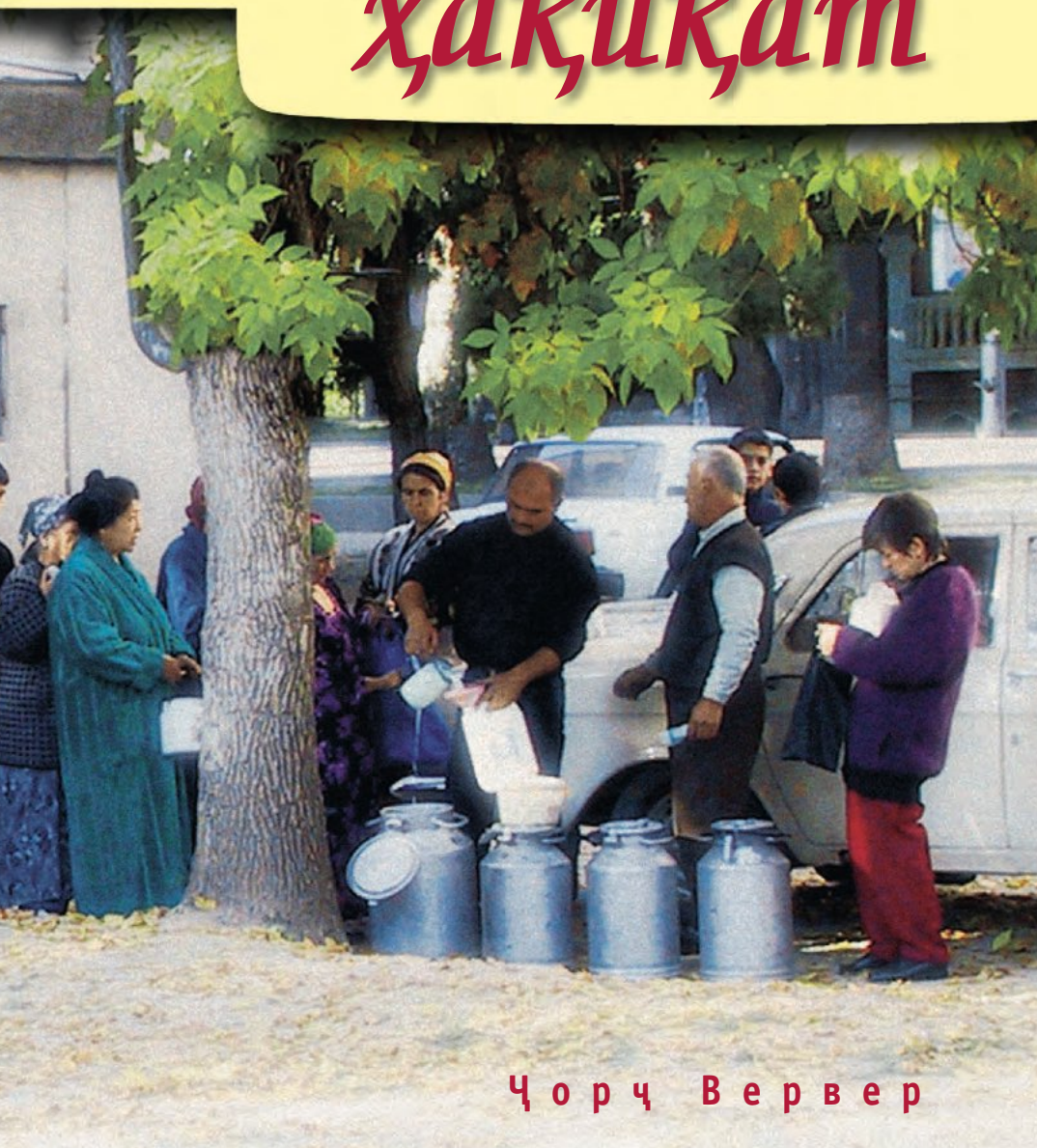

Ташнаги ҳақиқат

Ҷ о р ҷ В е р в е р

Ташнағи ҳақиқат

Ч о р ч В е р в е р

Originally published in English under the title of
Hunger for Reality written by George Verwer.

© 1972 by George Verwer

© 2002 for the Tajik edition.

Translated by permission. All rights reserved.

Сарсухан: Хайрухуш бо маъзубият (шизофрения)

Дар рӯзҳои ҳозира мо шикоят карда наметавонем, ки аз гурӯснагии рӯхонӣ мурда истодаем. Ба шарофати ғамхории беинтиҳо ва бовафоии хизматгорони Худо, мо метавонем таълимоти мукаммал, рӯхбаландкунӣ, дастгирӣ ва ғамхориرو дошта бошем.

Моро дунёи мавъизаҳо, сурудҳо, мулоҳизаҳо, баромадҳо, китобҳо, маҷаллаҳо ва конфронсҳо иҳота мекунад, ки иштирок ва дар рӯх афзудани моро интизор аст. Ба ин нигоҳ накарда, агар ростқавлона нигоҳ кунем, хуб дарк мекунем, ки аз ин дар зиндагии мо тағйироти калон ба амал намеояд. Чаро?

Ин саволро ба худ дода, ба зудӣ мефаҳмем, ки бисёрии мо дар ду ҷаҳон зиндагӣ мекунем. Мо ақидаҳо, вазифаҳо ва фаъолияти худро ба ду тақсим кардем. Дунёи якум — зиндагии динӣ аст: ин ҳамаи он чизе ки ба он бовар мекунем, дар бораи он суруд меҳонем, дуо мегӯем ва дар баҳсҳо истодагарӣ мекунем.

Дунёи дуюм — ҳаёти ҳаррӯза, он ки чӣ хел мо вақти холии худро мегузaronем, бо кадом роҳҳо одамонро ба худ ҷалб кардан меҳоҳем, муносибати мо нисбати ҳамкороне, ки беҳтар ё бадтар аз мо кори худро иҷро мекунанд, ва дар охир, чӣ хел мо пулро кор карда, онҳоро сарф мекунем.

Мо ҷиддиёна масофаеро байни ин ду дунё нигоҳ медорем. Гарчанде мо ҳис мекунем, ки ин тавр набояд бошад, ҳатто шубҳа намекунем, ки ин ҳолати дутақсимшавӣ — бемории ҳақиқӣ, „шизофрениаи рӯхонӣ“ аст. Баъзан дар калисо мо бо дӯстони масеҳии худ дар бораи тақдимшавӣ ба Худо, бовафой, итоаткорӣ, азнавшавӣ ва хизмати бо ҷидду ҷаҳд суҳан меронем, лекин ин суҳанҳо, ҳатто қорхое ки дар ин ҷода карда мешаванд, аз ҳудуди калисо берун намебароянд.

Ин хел дихотомия (дутақсимшавӣ) оқибати бисёр ҷиддӣ дорад, зиёдтар аз он ки мо ба ин иқрор мешавем. Ин мардонро ба дунё овард, ки муносибат бо онҳо мушқил аст ва занҳоеро, ки худро аз рӯи либосҳо, таҷҳизоти хона баҳо медиҳанд ва оилаҳои ҳастанд, ки табассуми худро монанди либос ба муддати якҷанд соат дар калисо

мепӯшанд. Дар яке аз китобҳои охирини худ „Дар бораи Худо ва одамон“ Э. Тозер ин ҳолатро чунин баҳо медиҳад:

„Масеҳияти инҷилӣ чӣ тавре ки имрӯз ба мо аён аст... бисёр кам масеҳиёни ҳақиқиро ба дунё овард,... муҳити рӯҳоние ки масеҳиёни ҳозира дар он таваллуд шудаанд, барои солим дар рӯҳ калон шудани онҳо дуруст намеояд. Бо як ҳисоб гуфтан мумкин аст, ки тамоми дунёи инҷилӣ барои саломатии масеҳиён номувофиқ аст. Дар ин ҷо суҳан дар бораи модернизм намеравад. Ман одамонро дар назар дорам, ки ба Китоби Муқаддас имон доранд ва таълимоти динии ортодоксалиро қабул мекунанд...

Мо имондоронро ба дунё меорем, ки намуди заифе доранд ва ба масеҳиёни давраи Аҳди Ҷадид монанд нестанд. Масеҳии миёнаи библиявии давраи мо — тақлиди ҳаҷвии раҳмовари муқаддаси ҳақиқиро дорад. Мо бошад ба ин ҳаракат миллионҳо доллар маблағ гузоштанро давом медиҳем, то ки ин намуди харобшудаи динро дастгирӣ кунем ва ба одамоне ҳамла мекунем, ки шучоат мекунанд одилона будани онро ба шубҳа гиранд“ (*A. W. Tozer Of God and Men*).

Дар ҳар кучое ки ман будам, бо ҷавононе вомехӯрам, ки ин тақсимшавии арзишхоро ба масеҳӣ ва дунёи дарк мекунанд. Ва бисёриҳо барои ҳамин атеист (беҳудо), агностик ва ҳатто одамоне шуданд, ки ниқоби бепарвоиро ба худ пӯшиданд. Бисёрии масеҳиён, аз он ҷумла роҳбарон, ба ман иқрор мешуданд, ки имони онҳо ба ҳаёти ҳаррӯзаи онҳо ягон муносибате надорад.

Ба ин нигоҳ накарда, одамоне ҳастанд, ки гуруснагӣ нисбати ҳаёти ҳақиқии масеҳӣ ҳис мекунанд. Ман бо як донишҷӯи семинария вохӯрдам, ки бо вучуди аълоҳон, роҳбари гурӯҳи миссионерӣ ва капелани донишҷӯён буданаш, дар вақти сӯхбатамон иқрор шуд, ки шиносоии ҳақиқии Худоро дар дил кам дорад ва ба чунин ҳаёти масеҳӣ мӯҳтоҷ ҳаст, ки ин ташнагии ўро қонеъ гардонда тавонад.

Магар ин дутақсимшавиро ба охир расонда, „шизофренияро“ муолиҷа кардан мумкин аст? Магар Масеҳ метавонад зиндагии шуморо чунон чаппа кунад, ки он пайдарҳам ва пурмева шавад? Ҷавоби ман „Ҳа“ аст. Ман ба шумо формулаи тез ба даст овардани натиҷаро пешниҳод намекунам, ҳамаи он чизе ки дорам, ин ҳуди Масеҳ аст, лекин ман на яқбор дидам, чӣ хел Ў ҳаёти бисёр одамонро дар ҳудуди тамоми дунё иваз мекард.

Ман бо бисёр масеҳиён вохӯрдам, ки як вақтҳо меваҳои рӯҳӣ надоштанд, лекин баъд аз он дар назди Масеҳ ҳозир шуданд ва ба

ростӣ дар гуноҳҳои аз гузашта тӯлкашида иқрор шуданд, Исо ҳаёти онҳоро иваз кард ва метавонад шуморо низ тағйир диҳад. Лекин ин тағйирот на барои он аст, ки зиндагии беайб дошта бошед, балки барои он ки зиндагии ҳақиқӣ дошта бошед. Он осон намешавад, вале пур аз хурсандӣ мешавад.

1 **Мо — инқилобчиён!**

Худованд Исои Масеҳ инқилобчӣ буд! Дар бораи принципҳои асосии таълимоти Ӯ як фикр кунед: душманони худро дӯст доред; ба бадбинони худ хубӣ кунед; таъқибкунан дағони худро баракат диҳед; оне ки дар байни шумо сардор аст, бигзор ғуломи шумо бошад; барои худ дар замин сарват ҷамъ накунад; касе ки аз ҳама чиз даст намекашад, шогирди ман буда наметавонад.

Шумо фикр мекунад, ки ин принципҳо бо асосҳои он замона рост меомаданд? Албатта, не! Он одамон ҳам, чун ману шумо, ғуломи асосҳои моддӣ буданд. Лекин Исо ҳамаи он асосҳоеро вайрон мекард, ки муқобили ҳаёти қурбониоварандае буданд, ки Ӯ мавъиза мекард!

Дар давоми таърихи масеҳият фақат якчанд одамон буданд, ки ба таълимоти Масеҳ айнан пайравӣ мекарданд. Албатта, дар байни онҳо ҳаввориёни аввалин низ буданд. Натиҷаи ин ҳел зиндагӣ азобҳо, таъқиботҳо, асири дар зиндон, бадарға шудан ва марг буд. Магар ин ҳайратовар нест? Не. Ин натиҷаи табиӣ ҳаёти ба принципҳои Масеҳ таъқулунанда аст.

Чаро? Ҷавоб оддӣ аст: одаме ки ин ҳел зиндагӣ мекунад, ҳатман инқилобчӣ, нонкомформисти маданӣ, мутаассиб (фанатик) мешавад. Пайравии ҳамаҷониба ба Исои Масеҳ, бе шубҳа, ба инқилоби ҷаҳонӣ оварда мерасонад — инқилобе ки бо муҳаббат рӯҳбаланд шудааст, инқилобе ки пур аз муҳаббат аст ва инқилобе ки қўлаи баландтарини он муҳаббат аст!

Ба мо — инқилобчиёнем! Мо — гурӯҳи хурди ҷавонони масеҳии ташиқоти „Ваъда ба ҷаҳон“. Ба ин нигоҳ накарда, бо баракати Худо, мо қарори зиндагӣ қардан бо таълимоти инқилобии Устодамонро қабул кардем.

Айнан итбат қардан ба аҳкоми Ӯ ба мо қувват медиҳад, ки роҳро барои башорати Инҷил дар тамоми ҷаҳон қўшоем. Дар беруни ин итбатқорӣ масеҳияти ширғарми замонаи мо ҷой гирифтааст.

Мо ба он қисми каме ки ба ҳақиқатҳои зерин розӣ ҳастанд, дохил мешавем: Исо ҳуқуқи пурраро ба ҳаёти мо, ки бо ҳуни Ӯ ҳарида шудааст, дорад. Мо ҳуқуқ надорем! Ҳар як хоҳиши мо бояд ба

масъалаи асосӣ итоат кунад — башорати Инчил. Мо қарздор ҳастем. Мо ба худ руҳсат дода наметавонем, ки ба лаънати материализми ҳозиразамон гирифтор шавем. Дар давоми муддати дароз масеҳиён „розӣ буданд“, ки аз ҳама чиз даст кашанд, ҳоло вақти он омад, ки ин корро иҷро кунанд! Мо бояд вақт ва пулҳои худро барои идора кардан ба Масеҳ супорем. Ва мо бояд бо чизу чора, лавозимоти зарурӣ, хоб, хӯрок дуруст амал кунем ва мо бояд бо чизҳои аз ҳама зарурӣ қонеъ бошем, то ки кори Ё ба пеш рафта тавонад. Паҳншавии имон — барои мо аввалиндараҷа аст! Масеҳ ҳамаи он чизеро, ки мо дорем, сазовор аст! Мо бояд тайёр бошем, ки барои Ё укубат кашем ва инро бо хурсандӣ қабул кунем ва маргро барои Ё ҳамчун комёбӣ ҳисобем. Дар замони ҷанги рӯҳонӣ пурра итоат накардани мо писханд бар кори Устод ва беитоатири нишон медиҳад!

Ин ӯҳдадорӣ мо аст ва мо ҳамаи корро мекунем, то ки ҳар як одам Хушхабарро бишнавад. Дар муддати кӯтоҳ мо ба бисёр мамлакатҳо меравем ва дар он ҷо мо бояд ба ҷанг бо қувваҳои ториқӣ ҳамроҳ шавем. Мо аз пушти ҳазорон одамон миллионҳоро ва аз пушти шаҳрҳо — мамлакатҳоро мебинем. Мақсади асосии мо — тамоми сайёра аст! Нақшаҳои аввалиндараҷаи мо — мамлакатҳои коммунистӣ ва мусулмонӣ мебошанд, ки дастнорас менамоянд ва онҳо фақат он вақт озод мешаванд, ки имконияти пайдо кардани ҳақиқатро дошта бошанд. Ин мамлакатҳо барои Масеҳ кушода мешаванд, гарчанде нархи гароне барои ин супоридан лозим аст. Ғалабаи ҳалқунанда аз онҳо мо аст!

Масеҳии азиз, мо бояд ба шумо бигӯем, ки мо бо Масеҳ зинда шудаем ва ҷӯяндаи он ҳастем, ки дар Масеҳ аст, дар паҳлуи рости Худо нишастааст. Манфиатҳои мо ба боло равонаанд, на ин ки ба замин, барои он ки барои худ мурдаем ва зиндагии мо дар Масеҳ ва Худо ниҳон шудааст. Чӣ хел умеди пурбаракат! Чӣ хел ҳақиқати ҷалбкунанда — дар бораи худ фикр карданро бас карда аз пушти Масеҳ рафтан! Вагарна душман ноили ғалаба, Исо — ноили шармандагӣ мегардад, Исое ки худро барои мо додааст, чунки барои мо „ҳама чиз“ шавад.

(Ин даъват ба башоратдиҳии Инчил дар миқёси умумичаҳонӣ с. 1961 дар байни 25 донишҷӯӣ, дар вақти пайдошавии муассисаи „Ваъда ба ҷаҳон“ пешниҳод карда шудааст. Он дар тӯли солҳои дароз фаъолияти ин муассисаро сарварӣ мекард.)

2 Шогирдони гурусна

Ҳар касе ки мегӯяд, ки шогирди Исои Масеҳ аст, бояд рости суханҳои Юханноро имтиҳон кунад: „Касе гӯяд, ки дар Ё собит мемонад, вай бояд тавре рафтор кунад, ки Ё рафтор мекард“ (1 Юханно 2:6). Бешубҳа, иродаи Худо дар он аст, ки масеҳиён монанди Масеҳ зиндагӣ кунанд. На аз рӯи назария, балки дар амал бояд Масеҳро ба одамони начотнаёфта „нишон“ диҳанд.

Одамони беимон одатан бисёр мушоҳидакор ҳастанд. Нависанда агностик Герберт Уэллс дар китоби „Контурҳои таърих“ (H. G. Wells *Outline of History*) чунин баён кардааст: „Баъди мурдани Исо, дар муддати кӯтоҳ, бисёрии онҳое ки худро пайравони Ё меномиданд, принсипҳои инқилобии Ёро дар амал истифода намебурдагӣ шуданд“. Ҳа, ӯ „инқилобӣ“ гуфт ва ин рост аст! Калисо таълимот ва асосҳои худро маҳкам дошта асоси он ҳақиқатро, ки Исо меомӯхт, гум кард.

Дар рӯзҳои мо масеҳиёне ки худро инҷилӣ меноманд, аз онҳое ки дар ҳақиқат чунин ҳастанд, бисёртаранд. Дар ҳамаи мактабҳои библиявӣ ва институтҳои масеҳиён, чуноне ки ман дидам, гӯяндаҳо аз кунандагон зиёдтаранд. На ин ки ман, балки бисёр масеҳиёни ҷавон ҳам, ин ҷудошавиро саҳт ҳис мекунанд. Бисёрии онҳо аз номувофиқии байни имон ва ҳаёт рӯҳафтода шудаанд.

Агар аз рӯи статистика нигоҳ кунед, мебинед, ки бисёрии ҷавононе ки дар калисоҳои инҷилӣ ба воя расидаанд, то синни 25-солагӣ аз имони худ даст мекашанд. Аҷоиб, барои чӣ? Баъзеҳо мегӯянд, ки „рӯзҳои охир“ фаро расидааст, рӯзҳои дасткашӣ аз имон ва фалокат. Мумкин ин ҳам рост аст, лекин барои фаҳмонидани талафоти мо дар ҷанг бо шайтон ин кифоя нест.

Баъзе масеҳиён фикр мекунанд, ки ин ҳолатро таълимоти солими библиявӣ ислоҳ карда метавонад. Лекин ин кифоя нест. Ҳоло ягон вақт дар таърихи калисо ин адад конфронсҳои библиявӣ, барномаҳои радио, китобҳои таълимӣ барои омӯхтани Китоби Муқаддас набуданд. Шумо медонед, ки танҳо китобҳое ки ба номаҳои хавворӣ Павлус бахшида шудаанд, ба забни англисӣ аз ҳазор намуд зиёданд? Ман дар бораи роҳҳои паҳн кардани хабар

нагуфтаам. Шумо имконият доред муаллимони барчаастаи Китоби Муқаддасро аз хона набаромада гӯш кунед.

Мо имконияти зиёд барои омӯхтани ҳаёт ва таълимоти Павлус дорем, лекин кани онҳо, павлусҳои ҳозиразамон? Дар кучоянд он мардҳое ки баҳри Инчил тайёранд аз хунукӣ, зулм, фалокати кишти гузаштан тайёр бошанд ва ба ҳамаи ин нигоҳ накарда Худоро барои он қамчинҳое ки пушташонро маҷрӯҳ кард, ҳамду сано гӯянд? Мо бисёр хизматгорон ва мавъизагарони самимӣ дорем, лекин дар кучоянд онҳое ки монанди Павлус гуфта метавонанд, ки шабу рӯз бо ашк дар чашмон ба одамон насихат карданро бас намекарданд. Ин хел одамонро ёфтан душвор, қариб номумкин. Барои чӣ? Ман фикр мекунам, сабаби ин дар он аст, ки мо имони библиявии худро аз ҳаёти ҳаррӯза ҷудо кардаем. Лекин Павлус инро ҳеҷ гоҳ намекард.

Мо мехоҳем ба Худованд хизмат кунем ва ба ӯ меғӯем, ки ба ин тайёр ҳастем, лекин дар айни замон мехоҳем ҷои хизмати худро пайдо кунем. Ва онро наёфта бисёр зиқ мешавем. Дар ин ҷо чӣ гап аст?

Худованд бисёртар дар ташвиши он аст, ки шумо худро дар Масех ёбед, на ин ки дар хизмат ба Ӯ. Маънои ҳаёти масеҳӣ он нест, ки шумо чӣ кор мекунад ва ба кучо меравед, балки бо қуввати кӣ ҳаёт доред, Новобаста ба он ки шумо дар кучо ба Худо хизмат кардан мехоҳед, дар пушти „пардаи оҳанин“ ё дар кӯчаи ҳамсоя, аз ҳама асосиаш фаҳмед, ки бо қувваи кӣ шумо инро мекунад. Биёед нигоҳ кунем, ки дар ин бора ҳавворӣ Павлус чӣ меғӯфт: „...Дар ҳолате ки бо камоли фурутанӣ, бо ашкҳои бисёр ва бо машаққатҳое ки ба туфайли дасисаҳои яҳудиён ба сарам меомад, ба Худованд хизмат кардам ва чӣ гуна ман ҳар чизеро, ки фойданок буд, аз шумо дарег надоштам, балки дар пеши тамоми мардум ва хона ба хона гашта, ба шумо мавъиза намудам ва таълим додам ва ба яҳудиён ва юнионён хотирнишон мекардам, ки назди Худо тавба кунанд ва ба Худованди мо Исои Масеҳ имон оварданд“ (Аъмол 20:19–21).

Диққат кунед ба суҳбатҳои „бо камоли фурутанӣ“. Ҳавворӣ дар ин ҷо намеғӯяд, ки ӯ ба Худованд бо мавъизаҳои бузург, паҳн кардани адабиёт, чорабиниҳои калон дар пушти „пардаи оҳанин“ ва ҷасоратҳои бузург дар Туркия ва Ҳиндустон хизмат мекард. Ӯ меғӯяд, ки ба Худованд бо ашкҳо ва озмоишҳои зиёд хизмат мекунад. Шогирдӣ пеш аз ҳама — ҳолати дил аст. Хоҳиши бузурги шогирд шудан фақат аз дарун мебарояд. Дилҳои мо бояд нисбати Худо ташна бошанд.

Ташнагӣ нисбати Худо — ҳислати асосии шогирд аст ва онро тасдиқ мекунад, ки ман фарзанди Ӯ ҳастам ва Ӯ дар ман амал

мекунад. Корҳои ман ба ӯ исбот намекунанд, ки ман шогирди ӯ ҳастам. Ман метавонам кӯшиш кунам талаботи мавъизаи Болои кӯҳро ё ин ки рамзи имони калисоро иҷро кунам. Ман метавонам дар шароити вазнин зиндагӣ кунам ва дар рӯи фарш хоб равам, лекин ҳамаи ин моро шогирд намесозад. Ман шогирд буданамро аз гуруснагии саҳт ва қонеъшаванда нисбати Худованди Ҷалол мефаҳмам. Агар ба шумо майли муносибатҳои чуқур бо Офаридгор доштан ва наздиктар донистани ӯ, гаштан бо ӯ ва нафас кашидан бо ӯ шинос аст, шумо дар роҳи шогирдӣ ҳастед, гарчанд метавонед ба одами беомад, хатокор монанд бошед.

Мувофиқи шаҳодати Аҳди Қадим, Довуд одаме буд, ки Худоро мешинохт ва да пеши ӯ роҳ мегашт. Худованд нагуфт, ки Довуд тамоми умри худро дар тозагӣ гузаронда буд. Худо гуфт: „...Довуд ибни Йисойро мувофиқи таъби дили Худо ёфтам“ (Аъмол 13:22).

Довуд гуруснагии худро нибат ба Худо чунин менависад: „Чунон ки оху иштиёқманди маҷроҳои об аст, ончунон ҷонам иштиёқманди Туст, эй Худо! Ҷонам ташнаи Худост, ташнаи Худои Ҳай“ (Забур 41:2–3). Ба ноомадҳо ва ғалтишҳо нигоҳ накарда, ӯ Худоро мекофт. Аз аввали таърихи калисо, шогирди ҳақиқӣ, марди Худо, бо ташнагӣ нисбати дарк кардани Худо ва одилии ӯ аз дигарон фарқ мекард.

Марди таъби дили Худо дар Забур 33 тасвир ёфтааст. Ба ӯ муяссар мешавад, ки Худоро дар тамоми вазъиятҳои зиндагии худ мадҳ кунад: „Худовандро дар ҳар ҳолат муборак хоҳам хонд; доимо ҳамду санои ӯ бар забони ман аст. Ҷонам бо Худованд фаҳр мекунад; ҳалимон шунида шод хоҳанд шуд. Худовандро бо ман тақбир гӯед; ва исми ӯро якҷоя болобардор кунем. Худовандро талабидам, ва маро иҷобат намуд, ва аз ҳамаи бимҳоям маро халос кард“ (оятҳои 2–5). Ва инчунин: „Шерони ҷавон бенаво шудаанд ва гуруснагӣ мекашанд, аммо толибони Худовандро аз ҳеҷ чизи хуб камӣ нахоҳад буд“ (оятӣ 11). *Талибони Худованд* — онҳоеанд, ки ташнаи ӯ ҳастанд ва доимо ӯро мадҳ мекунанд, ин фарқияти асосии шогирди ҳақиқӣ аст.

Нишонаҳои зоҳирӣ бисёр вақт фиребдиҳандаанд. Масеҳии боақле ки дуо ва мавъиза мекунад, ва ба бисёр саволҳои илми илоҳиёт (теология) қобилияти ҷавоб додан дорад, на ҳама вақт шогирди ҳақиқӣ аст. Ин ба он одам низ дахл дорад, ки ҳамаи чизи худро то куртаи охиринаи танааш барои „шогирдии ҳақиқӣ“ фуруҳт. Худи ин амалҳо моро ба Худованд наздик намекунанд. Чӣ тавре ки Навиштаҷот мегӯяд, „дили шикаста ва залилро Ту, эй Худо, хор

нахоҳӣ дид“ (Забур 50:19). Ягон ҳақиқати масеҳӣ монанди ин маро ин қадар рӯҳбаланд накарда буд.

Масалеро дар бораи ду одами ба маъбад омада ба ёд биёред. Тасаввур кунед, ки ин дар замони мо чӣ хел намуд медошт. Яке аз онҳо ба пеш баромад ва гирду атрофи худро нигоҳ карда, хитоб кард: „Эй Худо, аз Ту миннатдорам, ки ба ин бечора монанд нестам“. Мумкин, ӯ дар ин вақт як ҷавони бойро ба ёд овард, ки аз Масеҳ даст кашид, чунки сарвати калони ӯ барояш наздиктар ва муҳимтар буд. Он вақт ӯ давом дод: „Худовандо, раҳмат, ки ман монанди ӯ нестам! Ягон фарисии оддӣ чунин рафтор намекард!“ Мумкин, ӯ дар бораи шиноси худ, ки муҳимии супориши фарисеёро намефаҳмид, фикр кард ва боз илова намуд: „Раҳмат, Худо, ки ман чунин содда нестам“. Баъд аз ин, таннозона дар назди баландгӯяк ҷой гирифта, дуои зебоеро, ки дар коллечи библиявии фарисеён аз ёд карда буд, хонд. Дигаре дар ин вақт бо фурутанӣ сар ҳам карда, дар кунчаке аз тахти дил илтиҷо мекард: „Худоё, ба ман раҳм кун“.

Ба кадоме аз онҳо Худо наздик шуд? Ба илоҳиётшиноси пурҷоғ, ки ба осонӣ ба суҳанпартой машғул буд? Албатта, не! Дар одил ҳисобидани худ сокин буда, ӯ намедонист, ки сафедкунӣ ва баракати Худо дар чист. Худо ба оне наздик шуд, ки дилшикаста ва рӯҳафтада буд. Худо нолаи ӯро шунид: „Худовандо, ман одами ноомад ва дурӯғгӯй ҳастам. Ман ба ягон чиз кор намеоям, ман гуноҳкорам. Ба ман раҳм кун!“ Ин одам ба гуноҳҳои худ иқрор шуд ва Худо ӯро сафед кард. Он ҳақиқате ки Худо аз назди дилҳои пушаймоншуда гузошта намеравад, фикри моро дар бораи Ӯ мешиканад, лекин ман маҳз барои ҳамин ба Китоби Муқаддас имон дорам ва касе ғайр аз Худо чунин роҳи начотро фикр карда бароварда наметавонист. Ин ба мо асли дили Худоро нишон медиҳад.

Ба ғайр аз масеҳият, дигар динҳо ҳама вақт мачмӯи ягон хел корҳо ва ҳавасмандкунӣ пешниҳод мекунанд: инро бикун ва онро мегири. Ва барои ҳамин аз рӯи мантиқ аст, ки ҳар як одами оддӣ фикр мекунад, ки агар ӯ шогирди бовиҷдони Исо аст, мувофиқи мавъизаи Болои Кӯҳ зиндагӣ мекунад, дар башорати Хушхабар иштирок кунад, адабиёти инчилиро паҳн мекунад ва ё ки пойазфзоли ягон касро тоза мекунад, то ки фурутани худро исбот кунад, он гоҳ ба ӯ мукофот ва баракат дода мешавад. Вале роҳҳои баракати Худоро пешгӯй қардан мумкин нест.

Шумо ҳеҷ вақт пойафзоли ягон касро тоза намекунад, агар дар дил ягон мақсади қалбакӣ надошта бошед. Шумо ҳеҷ вақт барои

пахн кардани адабиёти масеҳӣ бе ягон мақсади шахсӣ намеравед. Павлус ғалотиёнро таъна карда мегуфт, ки онҳо аз рӯҳ сар карда бо ҳисм тамои карданд (Ғалотиён 3:3-ро нигоҳ кунед). Бисёриҳо ҳам ҳозир чунин мекунад. Онҳо фикр мекунад: „Ман бо файз наҷот ёфтаам. Ман бояд музди онро дар давоми тамоми ҳаёти масеҳии худ кор карда диҳам“.

Ин ҳатоии ҷиддӣ аст. Азбаски шумо бо файз наҷот ёфтаед, пас ягон корро низ бояд танҳо бо файз кунед. Худованд на ба одамони пурбарор, балки ба одамоне ки дили шикаста доранд, наздик аст. Ё одамони пурқувватро не, балки онҳоро, ки рӯҳи шикаста доранд, наҷот медиҳад.

„Ва дар Худованд тасалли хоҳӣ ёфт, ва Ё муроди дилатро ба ту ато хоҳад кард“ (Забури 36:4). Ба мо бисёр вақт муассар намешавад, ки иродаи Худоро донем, барои ҳамин тасаллоро дар ягон чизи дигар меҷӯем. Мисол, вақте ки мо дар башоратдиҳии Хушхабар иштирок мекунем, мо ба васвасаи кашида шудан ба муҳити пур аз шавқу завқ ин кор дучор мешавем ва ба ин пурра ҷалб шуда метавонем. Ё ин ки мо пурра бо шавқӣ наздикӣ ба Инҷил ва ҷидду ҷаҳди одамони гирду атроф кашида мешавем. Ман шуморо бовар мекунонам, ки агар манбаи қаноатмандии шумо ҳуди кор барои ба Худо бошад, дар ин ҳолат шумо тез ё пас аз муддате дилхунук мешавед. Худои мо — Худои рашкқунанда аст. Ва Ё ҷалоли Худо ба ягон муассиса, шахс ё ягон ҳел ҳаракат намедиҳад, ҳатто агар ин ҳаракат ба соҳаи рӯҳонӣ пайваста бошад.

Исо ба яҳудиёне ки Ёро қабул намекарданд, гуфт: „Шумо чӣ тавр метавонед имон оваред, дар сурате ки ҷалол аз якдигар металабед, лекин ҷалолро, ки аз Худои Ягона аст, толиб нестед?“ (Юҳанно 5:44). Чӣ тавр шумо метавонед дар масъалаҳои кор, маблағҳо, имон ба Худо бовар кунед, агар шумо ҷалолро аз одамони металабед?

Вақте ки мо ягон барнома ё ин ки пешрафти корро бо муваффақият иҷро мекунем ва ба худ ҷалол мекобем, мо ба хизматҳои заифи инсонӣ таъна мекунем. Шогирди ҳақиқӣ аз дигарон бо гуруснагӣ нисбати Худо фарқ мекунад ва мақсади вай — писанд омадан ба Худост. Вақте ки кор ба охир мерасад, ӯ шундан меҳодад: „...офарин, эй гуломи нек ва мӯътамад!“ (Матто 25:21). Рӯз аз рӯз ӯ барои Худо ва ҷалоли Ё зиндагӣ мекунад ва ҷалоли Худоро бо ҷидду ҷаҳд ҷустуҷӯ мекунад, монанди оҳуе ки ҷӯро мекобад, ки аз об сер шавад.

Ба ҳамаи камбудии масеҳиён нигоҳ накарда, дар байни мо онҳое ҳастанд, ки нисбати Худо гуруснагӣ доранд. Ин гуруснагиро

на танҳо қаноат кунондан, балки боз такмил додан даркор. Худованд меҳоҳад бар тамоми ҳастии мо қудрат дошта бошад, на ин ки танҳо бар хизмати моҳиронаи мо ба Ў (аён ё ноаён). Фаъолияти калон, ҳатто агар масеҳист. моро чунин ба худ кашида метавонад, ки мо нафаҳмида, алоқаи даркшавандаи худро бо Худо метавонем гум кунем. Ва ӯ интизор аст ва меғӯяд: „Фарзандам, ту чунон банд ҳастӣ, ки ҳатто аз Ман қувват гирифта наметавонӣ“.

Ў маслиҳат медиҳад: „Бозистед ва бидонед, ки Ман Худо ҳастам“ (Забури 45:11). Ягона роҳи ёфтани қувват ва сарчашма барои ҳар рӯз оромона интизор шудани онҳо аз Ўст. Вақти худро чунин ба нақша гиред, ки тавонед бо Ў як ба як монед, дар Ў тасалло ёфтано ёд гиред ва гуруснагии худро барои шинохтани беҳудудии ӯ такмил диҳед. Он вақт орзуҳои чуқуртарини шумо ба амал меоянд ва шогирдии шумо номи Ўро ҷалол медиҳад. Бе ин меҳнати шумо рӯякӣ аст.

Дар бораи ҳолати ҳозира А. Б. Тозер бисёр хуб қайд кардааст: „Дар ин соати торикии дунё дар пушти пардаи масеҳияти қуҳнапараст ягона шӯълаи нур пайдо мешавад — имконияти ёфтани одамоне ки дар зиндагии худ гуруснагии афзуншаванда нисбати Худо доранд. Онҳо аз таҳти дил ҳақиқати рӯҳониро мекобанд ва онҳоро бо ягон хел суҳанҳо бовар кунондан мумкин нест, онҳо аз дуруст фаҳмонидани ягон ҳақиқат қаноатманд намешаванд. Онҳо сӯи Худо ҳаракат мекунанд ва то он гоҳе ки аз оби зинда ташнагиашонро нашикананд, оромӣ надоранд“.

Мо қариб кӯр шудаем. Таълимоти зиёди илми илоҳиёт ва анъанаҳои динӣ ба дихотомия — ба дутақсимшавӣ байни таълимоти Худо ва муносибатҳои наздик бо Ў оварда расонд. Лекин агар масеҳиён нисбати Худо гуруснагӣ ҳис кунанд, ҳоло умед аст. Онҳо бо як мақсад муттаҳид мешаванд — барои якҷоя шинохтани Худо. Ин ҳақиқатан бисёр муҳим аст. Шинохтани Худо — ягона асосест, ки онро бо ҷоҳилӣ ва худпарастии одамӣ шикастан намешавад. Мо бояд аз таҳти дил ба муассиса не, балки ба Худои зинда содиқ бошем. Мо худро дар назди салиб итоат кунонда, дар бораи ҳақиқати қудрати Исо, ки бар гуноҳ ва марг ғалаба кардааст, мефаҳмем. Ва мо чизи ваъдашударо метавонем гирем: „Хушо гуруснагон ва ташнагони адолат, зеро ки онҳо сер хоҳанд шуд“ (Матто 5:6).

3 *Дуои озодӣ*

Ектеня — дуои муқарраршудае аст, ки қавми калисо дар вақти ибодат ба Худо ба забон меоранд. Калисоҳои протестанти ақидаи ектеня ва ҳамаи он чизеро, ки ба калисои румӣ-католикӣ дахл дорад, баъд аз Реформатсия фаромӯш карданд. Оқибати ин баъзе талафотҳои рӯҳонӣ буданд, мо онро ҳоло ҳам пур карда наметавонем. Бояд розӣ шавем, ки баъзе католикон ба мо ҳақиқатҳои ҳаётан муҳимро ёд дода наметавонанд. Қудрати Инчил ва ҳузури Худованди Исои Масеҳ ҳатто ба калисоҳои хоболуд дохил мешавад. Бисёрии одамон, мисол, Мартин Лютер, Худоро дар калисои католикӣ шинохтанд ва дӯст доштанд. Агар мо, протестантҳо, чунин рӯҳан чуқур, монанди Франсиски Ассизӣ бошем, барои Худованд бисёртар хизмат карда метавонистем. Ман номи он католикро намедонам, ки ектеняро дар бораи он навиштааст, ки шогирди Масеҳ бояд чӣ хел ҳиссиёт дошта бошад.

Эй, Исо, ки ҳалим ҳастӣ ва дили фурутан дорӣ, маро бишнав. Маро аз чунин хоҳишҳо озод кун,
ки маро ҳурмат кунанд,
ки маро дӯстдоранд,
ки бо ман фаҳр кунанд,
ки маро ҷалол диҳанд,
ки маро таъриф кунанд,
ки аз дигарон беҳтар донанд,
ки аз ман маслиҳат пурсанд,
ки маро мӯътабар донанд.

Маро аз тарсҳои озод кун, ки маро паст мезананд,
маро бад мебинанд,
маро фаромӯш мекунанд,
аз болои ман меҳанданд,
ба ман беадолатӣ мекунанд,
ба ман шубҳа мекунанд.

Исо, баракат дех, то он чизро хоҳам,
 ки дигаронро аз ман зиёд дӯст доранд,
 ки дигаронро аз ман зиёд ҳурмат кунанд,
 ки дигарон дар назари ҷамъият калон шаванд, ман хурд
 ки дигаронро интиҳоб кунанд, вале маро дар як тараф
 монанд,
 ки дигаронро таъриф кунанд, вале ба ман аҳамият надиханд,
 ки дигаронро аз ман хубтар донанд,
 ки дигарон аз ман зиёдтар муқаддас шаванд,
 лекин дар айни замон ман муқаддас бошам, чӣ тавре ки
 лозим аст.

Агар мо ҳар рӯз аз тахти дил чунин дуо мегуфтем, Рӯҳи Муқаддас метавонист ба таври аҷоиб ҳаёти моро дигаргун кунад. Он чизҳое ки дар ин дуо зикр шудааст, ба ҳар яки мо дахл доранд. Мо бояд кӯшиш кунем, ки ба чунин мақсадҳо муяссар шавем, на ин ки танҳо барои Худо корҳои хуб кунем.

Бисёр ивазкунадагони арзони муқаддасӣ ва роҳҳои давр задан хаст, ки гӯё ба он оварда мерасонанд. Мо онҳоро якero паси дигар санчида, метавонем бо чизҳои қалбакии шогирдии аҳдичадидӣ дода шавем, ба ҷои он ки чизи ҳақиқиро дошта бошем.

Вақте ки ман донишҷӯӣ будам, ташнаи омӯхтани муқаддасии масеҳӣ будам. Ман Китоби Муқаддасро муоина мекардам ва меҳостам фаҳмам, ки дар ин бора Аҳди Ҷадид чӣ мегӯяд ва ба чунин эътиқоди комил омадам, ки Рӯҳулқудс намехоҳад, ки аз мо роботҳои динӣ, ғолибони таълимот, башоратдиҳандагони монанди тӯфон созад, балки шахсонero созад, ки монанди Масеҳ ҳастанд. Ана ин дуо дар бораи чист.

Худи Исро одамон дӯст намедоштанд, эҳтиром намекарданд, аз ӯ ба вачд намеомаданд. Вай ҷалолро аз одамон ва дигар нишонаҳои мансабпарастиро қабул намекард. Ҷуро беэҳтиром, таҳқир мекарданд ва дар охир куштанд. Ин дуоро одаме навиштааст, ки Худоро бисёр хуб медонист.

Пеш аз ҳама Худо меҳоҳад, ки мо ба Масеҳ монанд бошем. Барои ин кор тамоми ҳаёт лозим, барои ҳамин ҳам дар ин ҷо роҳи кӯтоҳ нест. Ягон ҳаракат ё муассисае нест, ки ин равандро иваз карда тавонад. Он чи ба мо лозим аст, гуруснагии афзуншаванда нисбати табиати Исои Масеҳ аст. Ғайр аз ин мо бояд беохирии ҷанги рӯҳониерo, ки моро ихота мекунад, дарк кунем.

Одамон дар чанг бояд ҳар дақиқа тайёр бошанд, ки аз ҳаёти худ ҷудо шаванд. Онҳо метавонанд Масеҳро надонанд, лекин бояд тайёр бошанд, ки дар муҳориба муранд, агар ин ҳел нест, онҳо сарбозони ҳуб нестанд. Дар чанги рӯхоние ки мо мебарем, бояд чунин амал кунем. Мо, онҳое ки ҳаёти абадии Масеҳро дорем, бояд ба ҳаёти худ начаспем.

Дуо чунин сар мешавад: „Исо, маро аз хоҳиши соҳибэҳтиром будан озод кун“. Ҳар яки мо ташнаи эҳтиром ҳастем. Агар мо назарногир ва миёнаҳол ҳам бошем, меҳоҳем моро эҳтиром кунанд. Агар дар ягон вохӯрии масеҳиён ба мо диққат ҷалб кунанд ё ин ки илтимос кунанд, ки якчанд сухан гӯем, мо худро қаноатманд ҳис мекунем. Лекин, агар ба мо ҳеҷ кас аҳамият надиҳад, монанде ки ҳузури мо муҳим нест, мо меранҷем. Новобаста ба он ки мо экстраверт ё интроверт ҳастем, мо худписандона ба худ диққат металабем, барои ҳамин бояд аз Худованд пурсем, ки Ў моро озод кунад. Дар номаи худ ба Филиппиён ҳавворӣ Павлус дар бораи меваҳои худписандӣ огоҳ мекунад: „Аз рӯи рақобат ва шӯхратпарастӣ ҳеҷ коре накунед, балки бо фурутанӣ якдигарро аз худ авло донед“ (Филиппиён 2:3). Ин қуввати муҳаббати Масеҳро доштанро талаб мекунад.

Дар дигар мисраи дуо гуфта мешавад: „Исо, маро аз хоҳише ки маро дӯст доранд, озод кун“. Дӯстдошта будан — талаботи асосии одам аст. Фарзандон бе муҳаббат калон шуда наметавонанд, калонсолон наметавонанд дар зиндагии дунявии худ он мухофизатеро ёбанд, ки танҳо муҳаббат дода метавонад. Худованд ба ин талаботи мо бо он ҷавоб дод, ки Писари Худо барои мо дод, Исо бошад ҳаёташро барои мо дод ва инро Ў аз рӯи муҳаббат кард. „Мо муҳаббатро аз ин донистем, ки Ў чони Худо барои мо фидо кард. Мо ҳам бояд ҷонҳои худро барои бародарон фидо кунем“ (1 Юҳанно 3:16). Исботи бузургтарини муҳаббати Ў дар он аст, ки Ў моро аз гуноҳ бо нархи қимат харид. Ва хоҳиши Ў дар ин аст, ки мо ҳам ба якдигар айнан бо ҳамин ҳел муҳаббат хизмат кунем. „...ва мо ҷонҳои худро барои бародарон фидо кунем“.

Ман фикр мекунам, ки бисёрии масеҳиён аз якдигар муҳаббат наёфта, ҳамаи қуввати худро барои он медиҳанд, ки онро аз Худо гиранд. Муҳаббати наздиконро ҳис накарда, бисёриҳо мачбуранд меҳрубонино аз Худо ҷӯянд, то ки нарасидани муҳаббати одамиро пур кунанд.

Аз рӯи Навиштаҷот фикри Худо дар он аст, ки мо якдигарро дӯст дорем, чуноне ки Масеҳ Калисоро дӯст дошт ва Худо барои вай

қурбон кард. Инқилобӣ будани ин муҳаббат дар он аст, ки вай на танҳо вертикалӣ (Худо-одам), балки горизонталӣ (одам-одам) низ амал мекунад. Бисёр одамон ки нисбати Худо аланга доранд, ин шӯълачаро аз дигар одамон қабул кардаанд. Одамон ба масеҳиёни пухта расида он вақт мубаддал мегарданд, ки бо Худо ва одамони Худо муносибат дошта бошанд. Худо моро на танҳо дар дуо ва Калом, балки боз дар муносибати байни одамон ва омӯхтани таҷрибаи дигарон „пешвоз“ мегирад.

Шахсан ман ба масеҳиёни дигар барои дастгирӣ ва рӯҳбаландкунӣ беҳад миннатдорам. Яке аз чунин одамон Билли Грэм аст, гарчанде ки ўро шахсан мешиносам. Ман китоберо дар бораи зиндагии ў хондам ва бо диққат тараққиёти амалиёти ўро мушоҳида нашудам. Боре ҳатто дасти ўро фишурдам ва ҳис кардам, ки ў аз муҳаббат нисбати одамон пур аст.

Ин ҳодиса дар офиси лондонӣ, ки ман он ҷо аз рӯи кор будам, рӯй дод. Дар қабулгоҳ одамони бисёре буданд, ки ҳама дар ҳаракат буданд ва ба ягон кас аҳамият намедоданд. Ҳама бо тайёри ба чорабиниҳои маданияи калоне банд буданд. Мо бо дӯстам намедонистем, ки ба кӣ муроҷиат кунем. Грэм даромад ва ба ҳама саломалейк карданро сар кард. Вай ба назди мо ҳам омад ва якҷанд сухани хуш гуфт. Ана ў, одами номдоре ки аз дигарон сад маротиба бандтар аст, лекин ў вақт ёфт, ки дасти ҳамаи ҳозиронро фишурад. Ин барои ман як ид буд, чунки ман аз мавъизаҳои Грэм масеҳӣ шуда будам.

Одамон Исоро мешиносанд, агар мо ҳудамон ба назди онҳо равам, дар ҳар кучое ки онҳо бошанд. Маҳз дар ҳамин муҳаббати мо нисбати онҳо ошкор мешавад. Лекин инқилоби муҳаббат ба амал намеояд, агар мо фақат мақсади аз дигарон қабул кардани муҳаббатро дошта бошем. Мо ҳама ба муҳаббат мӯҳтоҷем, лекин шогирди ҳақиқӣ бояд нисбати дигарон муҳаббат зоҳир кунад, чунки ин муҳаббатро Худо ба ў саҳиёна додааст. Ҳис кардан, ки туро дӯст намедоранд ва рад мекунанд, имтиҳони душвор аст, лекин Исо ҳам маҳз аз ин гузаштааст. Лекин дар ин кризис мо метавонем хусусияти асосии муҳаббати Худовандро нишон диҳем, агар ҳудро ба одамон супорем.

Қапқони дигаре ки аз он гузаштан даркор аст — хоҳиши он аст, ки аз мо ба вачд оянд. Чӣ хел ин ба мо маъқул аст! Лекин Исо ба хоҳири мо шармандагиро интиҳоб кард. Китоби Муқаддас мегӯяд: „...агар донии гандум дар хок афтада, намирад, фақат ҳуша бокӣ мемонад“ (Юханно 12:24). Барои пурмева будан шогирд бояд барои

худаш мурад. Интизори он набошед, ки шуморо баланд бардоранд, бехтараш худро хурд созед.

Имкониати ёд гирифтани инро аз даст надихед, ҳар вақте ки шуморо паст баҳо медиҳанд ва кори шуморо наменвисанданд. Ин, албатта, барои „ман“-и шумо душвор аст, лекин ба шумо маҳз ҳамин лозим аст. Ин дуо ёрӣ мерсонад, ки аз хоҳиши ягон одами бузург шудан даст кашем. Вай ба шайтон намегузорад, ки аҳдшиканона байни хизматгорони масеҳӣ дохил шавад.

Сатри ояндаи дуо ба пешбудааш монанд аст: „Исо, маро аз хоҳише озод кун, ки маро ҷалол диҳанд“. Худо мегӯяд: „Шумо чӣ тавр метавонед имон оваред, дар сурате ки ҷалол аз якдигар металабед, лекин ҷалолеро, ки аз Худои Ягона аст, толиб нестед?“ (Юҳанно 5:44). Исо гуфта буд, ки ҷалолро аз мардум қабул намекунад (Юҳанно 5:41). Бисёр вақт масеҳӣ вақте ки ягон корро барои Худо мекунад, аз васвасаи истифода бурдани он барои баланд бардоштани мавқеи худ мегузорад. Ин васваса аз шайтон аст. Интизории ҷалол ва эҳтиром ба мо табиӣ менамоянд, барои ҳамин ҳам мо хатари онро ба эътибор намегирем. Онҳо ба ниятҳои хуб аз тарафи одамон ва муассисаҳо меоянд ва таъриф боиси худписандӣ мешавад. Бисёр вақт моро масеҳиёни шинос таъриф мекунанд, он вақт манбаъи „муқаддас“-и таъриф ҳолатро боз ҳам маккортар мекунад.

Хатари таҷрибаи рӯҳонии худро барои бардоштани қадри худ истифода бурдан вучуд дорад. Мо ба васвасаи ба дигарон нақл кардани бисёр ҳодисаҳо дучор мешавем: чӣ хел мо аз гуноҳ озод шудем, чӣ хел ба дуо ҷавоб гирифтем, ё ки боз ягон баракати Худоро ҳис кардем ва дарк намекунем, ки ин қаноатмандии зиёде ба ҳудамон меорад, на ин ки ҷалол ба Худо. Баракати Ёро бояд қимат донем, лекин ҳамчун комёбии ҳудамон намоиш надихем.

Баъзан ман аз ҷавононе мактуб мегирам, ки меҳроҳанд таълимотро гузаранд. Баъзеи онҳо тавсияҳои илова мекунанд, ки бо дасти худ навиштаанд. Онҳо худро ҳамчун одамони олиҷаноб, ки бисёр қадру қимати зиёд доранд, тавсия мекунанд. Магар шумо ин хел номаро аз ҳавворӣ Юҳанно тасаввур карда метавонед? Албатта, вақтҳои буданд, ки ӯ интизори таъриф буд ва аз сабаби ба Исо пайрав шуданаш бартариҳои худро нишон додан меҳост. Лекин ин то он вақте буд, ки салиб зиндагии ӯро чаппа кард. Албатта, агар рӯҳбаланд кунанд, ин бад нест, лекин таърифчӯӣ ё ки дар ҷашмони дигарон ҷалол ёфтаноҷустан бад аст. Оё мо Худоро дар танҳои ҳам бо ҷидду ҷаҳд маҳд мекунем, ҷуноне ки дар назари одамон мекунем? Оё мо дар кори дар

танҳой ва бо коллектив мекардаамон як хел кӯшиш мекунем? Шахсан ба ман маъқул нест, ки танҳо кор кунам, ман бо касе кор карданро авлотар медонам. Вақте ки мо танҳо мемонем, он вақт аён мешавад мо ба кӣ ҷалол меҷӯем — ба худ ё ба Худо.

Мисраи дигари дуо чунин аст: „Маро аз хоҳише ки маро таъриф кунанд, озод кун“. Ин ба ҳаёти ҳаррӯза тааллуқ дорад. Вақте ки мо нарасидани таърифро ҳис мекунем, мо тайёр ҳастем ба суҳанҳои ҳама бовар кунем ва ба мо фарқ надорад, ки онҳо самимӣ ҳастанд ё не. Дар ин ҷо хатари заҳролуд шудан аз риёкориро дорем.

Хоҳиши дигар: „Маро аз хоҳише озод кун, ки маро аз дигарон бартар донанд“. Агар шумо ҳамаи сифатҳои лозимиро барои иҷро кардани ягон амалиёт дошта бошед, вале ба ҷои шумо дигар касро интихоб намоянд, чиро ҳис мекунед? Агар ҷалол ба шиносони шумо дода шавад, магар хурсанд мешавед? Вақте ки дигар кас баракатро мегирад, ин ба мо бисёр саҳт мерасад. А. В. Тозер гуфтааст: „Салиб ба он ҷои зиндагии мо дохил мешавад, ки дардманд аст, ва на ҳуди мо, на номи некеро, ки мо мехоҳем бо ҷидду ҷаҳд нигоҳ дорем, раҳм намекунад“. Одамони дунявиро мавқеи онҳо дар ҷамъият ташвиш медиҳад, лекин Яҳёи Таъмидиҳанда гуфтааст: „Он ки пас аз ман меояд, пеш аз ман будааст“ (Юҳанно 1:15).

„Маро аз хоҳише ки аз ман маслиҳат пурсанд, озод кун“. Агар мо нисбати ҳудамон диққати махсусро интизорем, таҷриба ва дониши мо метавонанд ба ин монетае шаванд. Агар мо равшан донем, ки фикри мо дуруст аст, мо бисёр хафа мешавем, агар онро ба ҳисоб нагиранд. Ин боз як намуни хизмат кардан ба худ аст, барои ҳамин мо истифода бурдани таҷрибаи худро бояд ба Худо супорем, агар мехоҳем, ки Ӯ ба ҳамаи ҷалол соҳиб шавад.

Ба бисёрии мо лозим аст, ки аз хоҳиши мӯътабар шудан озод шавем. Мо мехоҳем дигарон моро бовар кунонанд, ки мо ақидаи дуруст дорем. Шогирдони ҳақиқӣ бояд ҳама вақт дар мактаби зиндагии Худо дониш омӯзанд. Вақте аз ман мепурсанд, ки онҳо баъди хатм ҷӣ унвон мегиранд, ман мегӯям: „Унвони Х. П. — Худо писандид“. Ин унвон дар зиндагии ҳозира қимате надорад, лекин дар ҳаёти абадӣ қимати бузург дорад.

Бори умумие ки ҳамаи моро муттаҳид мекунад — тарси он ки моро паст мезананд. Мо дар назари одамон нағз намудан мехоҳем ва ҳатто ба Худо ҳам мехоҳем таассуроти хуб расонем. Худо ин гуна масъалаи ҳалталаб надорад — Ӯ мукамал аст ва ҳамаи қудрат дар

Ўст, ва Ў хичолатманд намешавад. Ва Писари Ў бузургии Худро барои он ки одамон Ўро паст заданд, гум накард.

Худо бисёр вақт моро бо ҳамин роҳ мебарад. Таҳқир тазодро байни роҳҳои Худо ва одам пурқувваттар мекунад ва роҳро ба сӯи беҳатарӣ нишон медиҳад. Мисол, бисёр шиновароне ки курсҳои наҷотдиҳии ғарқшудагонро тамом кардаанд, аз боиси худбоварии калон ҳудашон қурбони ҳодисаҳои табиат мешаванд. Худо ба мо итоат карданро ёд дода, моро аз худписандӣ озод мекунад. Ў тарафҳои табиӣ боқувватии моро сушт ва вайрон мекунад ва ин барои ғоида ва пешравии мост. Биёед аз таҳқиршавӣ, ки чунин натиҷаи хуб дошта метавонад, натарсем.

„Худовандо, маро аз тарси он ки маро бад мебинанд, озод кун“. Ох, мо чӣ хел мӯхтоҷи чунин нотарсӣ ҳастем, вақте ки Хушабарро башорат медиҳем! Бисёрии одамон масеҳиёнеро, ки дар бораи имони худ шаҳодат медиҳанд, бад мебинанд. Аз болои одаме ки дар кӯча китобчаҳои масеҳиро паҳн мекунад, одамон метавонанд писханд зананд, лекин мо медонем, ки чизе ки ӯ медиҳад, аз тилло қиматтар аст. Бисёрии одамон муқобили даҳолати рӯҳонӣ ба зиндагии шахсии онҳо ҳастанд, Лекин шаҳодати масеҳӣ — маблағгузори ба абадиёт аст. Бигузор муҳаббати Худо чунин тарсро ҳам дур кунад!

Тарси он ки касе ба мо чизеро ёд додан меҳаҳад, табиист. Дар бисёрии мо ин тарс бисёр чуқур ҷой гирифтааст, вале баъзан бояд аз баъзе ҳолатҳое гузарем, ки муҳити худмаҳдудкунии моро вайрон мекунад. Масеҳиён бояд якдигарро бо муҳаббат панд омӯзонанд. Гарчанде ки муаллими мо Рӯҳулқудс аст, Ў метавонад ба воситаи бародар ва хоҳарон амал кунад. Шогирдони ҷиддӣ овози Худро дар дуо, Калом ва дар насиҳати бародарона гӯш мекунад.

Ман имон дорам, ки Худованд ба ман баракат додааст, ки насиҳатро қабул кунам, онҳо барои ин солҳо лозим шуданд. Аввалин насиҳатҳоеро, ки ман вақти масеҳии ҷавон буданам мешунидам, дар ман ақсуламали мори афъиро бедор мекарданд. Дар байни мори афъӣ ва кирми оддӣ фарқияте ҳаст. Дар Китоби Муқаддас Исо ба кирм монанд карда мешавад, вақте ки сухан дар бораи муносибати одамон нисбати Ў меравад (Забури 21:7-ро нигаред). Агар шумо кӯшиши пахш кардани кирмо кунед, ӯ печутоб хӯрда мемурад, вале агар морро куштан хоҳед, шумо як миқдор захро қабул мекунад. Барои ҳамин ҳам шайтон чун мор тасвир карда шудааст!

Мо садҳо далели ҳақ будани худро меёбем. Лекин маҳз дар муҳофизат накардани ҳудамон дараҷаи рӯҳониамон маълум мегардад. Биёед аз Худо илтиҷо кунем, ки аз пандомӯзӣ натарсем.

Тарсе ки туро фаромӯш мекунанд, қариб ба ҳама маълум аст. Мисол, дар Ҳиндустон одамон ба қашшоқии худ нигоҳ накарда, барои ҳайкали қимат ва зебо пул ҷамъ мекунанд, то ки баъди мурдан онҳоро фаромӯш накунанд. Ғайр аз ин дар баъзе калисоҳои масеҳӣ ба курсӣ, минбар ва дигар чизҳо лавҳаҳои мечаспонанд, ки тӯҳфакардагони онҳоро ба ёд мебиёранд.

Бисёрии мо аз он метарсем, ки дӯстонамон моро фаромӯш мекунанд. Агар мо барои нишон додани бузургии худ мубориза набарем, хизматҳои пештараи мо ва ҳуди мо метавонем фаромӯш шавем. Вале ҳаёт дар як ҷо намеистад. Хизмат нисбати якдигар, қаноат кунонидани баъзе мӯхточиҳо, ёрӣ ба якдигар — ин ҳама дар замони ҳозира ҳам кадрӯ қимати худро гум накардааст. Мо аз гузашта озод шуда, зиндагиро давом медиҳем. Биёед аз он битарсем, ки фақат хизматҳои гузаштаи моро ёд мекунанд. Худо ҳар як кори неки моро дар ёд дорад, ин кифоя аст.

„Маро аз тарсе ки бар ҳолам меҳанданд, озод кун“. Он одаме пурҳикмат аст, ки метавонад ба ҳоли худ бихандад! Барои ин ҳама вақт асос ёфт мешавад! Албатта, шӯҳи метавонад бисёр бад бошад ва одамро хафа кунад. Дар ин ҳел ҳолатҳо дарк кардан душвор аст, ки шӯҳи монанди бумеранг бозгашта омада, ба ҳазлбоз ҷароҳат мерасонад. Китоби Муқаддас мегӯяд: „Худованд ҳамаи дилҳоро имтиҳон мекунад“ (1 Вақоеънома 29:9). Агар дили ман рост аст, пас вай хатман бояд бо сулҳ пур бошад. Аз кушодани дилҳои худ натарсед, чунки одам ба писханд тез аст, вале Худо — ба тасалло додан.

Тарси он ки бо мо нодуруст амал мекунанд, барои ба дигарон бовар кардан ва аз рӯи имон амал кардани мо ҳалал мерасонад.

Ҳамчунин тарси он ки аз шумо шубҳа мекунанд, дасти бисёр масеҳиёро мебандад. Лекин дар ёд нигоҳ доштан лозим аст, ки ҷӣ коре ки мо кунем, ҳама вақт онҳое ёфт мешаванд, ки амали моро нодуруст шарҳ медиҳанд. Мисол, дар вақти дуои умумӣ касе метавонад фикр кунад, ки шумо ба ҳама рӯҳонӣ будани худро нишон медиҳед. Мо рухсат дода наметавонем, ки тарси он ки одамон ҷӣ фикр мекунанд, моро аз амал кардан нигоҳ дорад. Исо гуфта буд: „Хушо шумо, вақте ки шуморо ба хотири Ман дашном диҳанд ва таъкиб намоянд ва барноҳақ ҳар ҳел ғайбат кунанд“ (Матто 5:11). Агар мо

Исоро дӯст медорем ва бо имон амал мекунем, он гоҳ озод мешавем ва парвои онро надорем, ки дигарон дар бораи мо чӣ фикр мекунад.

Дар қисми дуюми ин дуо дар бораи хоҳишҳои сазовор гуфта мешавад. „Исо, ба ман баракати хоҳиш бидеҳ, то ки дигаронро аз ман зиёдтар дӯст бидоранд“. Ин ба мо дар бораи эҳтиёҷ ба муҳаббат, ки одамони дигар доранд, ва дар бораи иштироки мо дар зиндагии наздикон ёдовар мекунад. Дар ҳар чое ки ман будам, одамонро вохӯрдм, ки ба муҳаббат ва диққат эҳтиёҷ доштанд. Ҳама вақт касе ёфт мешавад, ки меҳодад ўро хабар гиранд, гӯш кунанд ва ҳамроҳаш дуо кунанд. Чунин менамояд, ки мо барои ҳамаи ин вақт ёфта наметавонем. Танҳо ба шарофати файзи Худо, ки дар ман амал мекунад, розӣ шуда метавонам, ки дигаронро аз ман баланд донанд.

„Исо, ба ман баракат деҳ, то хоҳиш дошта бошам, ки дигарон дар назди ҷамъият баланд шаванд, ман бошам паст“. Яҳёи Таъмиддиханда ҳама вақт кӯшиш мекард, ки кадри худро паст кунад (Юҳанно 3:30-ро нигоҳ кунед). Хоҳишҳои дигар дар дуо: „...то ки дигаронро интиҳоб кунанд, маро дар як тараф монанд, дигаронро таъриф кунанд, вале ба ман аҳамият надиханд, дигаронро аз ман бехтар донанд“ натиҷаи хоҳиши хурд шудан аст. Ман бояд дар пушти салиб пинҳон шавам, то ки Худованди ман ба ҳама маълум ва соҳиби ҷалол бошад. Ман худро бояд ҳеҷ чиз ҳисоб кунам, то ки Исо барои ман ҳама чиз бошад.

Хоҳиши охири ин дуо инқилобӣ менамояд: „то ки дигарон аз ман муқаддасар шаванд, вале дар айнаи замон ман муқаддас бошам, чӣ тавре ки лозим аст“. Ҳама вақт чунин хатар вучуд дорад, ки масеҳиён гуруснагии рӯҳии худро бо пахш кардани дигарон қонеъ мегардонанд. Зиндагии масеҳӣ мусобиқа нест, мо як мақсад дорем ва дар қувват ва баракат ҳамчун ҷамъияти ҳамфикрон афзун мешавем. Мо бояд яққоя аз манбаи оби зинда бинӯшем.

Магар мо аз тахти дил ин дуои аҷоибро гуфта метавонем? Ман суҳанҳои Тозерро, ки дар саҳифаи якуми Китоби Муқаддаси худ навиштаам, ба ёд меорам: „Барои калисо ҳозир одамене лозим ҳастанд, ки худро баҳри муҳориба барои ҷонҳо сарф кунанд. Ин ҳел одамон аз маҷбурияти ки насиби заифон аст, озод мешаванд. Онҳо аз мағрурӣ ва ҳавасҳои ҷисмӣ низ озод хоҳанд буд. Онҳо аз фишори вазъият пачақ намешаванд. Ягона маҷбурияти онҳо аз дарун ва аз олами боло меояд. Ин барои он лозим аст, ки дар паси минбарҳои монанди башоратдиҳандагон истанд, на ин ки намоишдиҳандагонии либос. Ин одамон ба Худо ва халқ хизмат мекунанд ва сабаби хизмати онҳоро на ҳамаи онҳое ки ба ибодатгоҳ меоянд, мефаҳманд. Онҳо аз сабаби

тарсидан қарор қабул намеkunанд, барои ба ягон кас мақбул шудан амал намеkunанд ва вақти интиҳоби хизмат фоидаи худро намечӯянд. Онҳо аз рӯи анъана ба амалиётҳои динӣ роҳ намедиханд, онҳо барои намоиш додани худ ва ҷалоли худ кор намеkunанд“

Алоқа байни ин суҳанҳо ва дуои номбурда бисёр наздик аст, монанди он ки католики давраи қадим ва имондори инчилии ҳозиразамон дар як мактаб меҳонданд. Ва онҳо ҳақиқатан ҳам дар як мактаб меҳонданд, ҳар ду дар „пеши пои Исо“ менишастанд.

4 *Замини оромӣ*

Гарчанде замини ваъдашуда мамлакате буд, ки дар зери роҳбарии Ҳушаъ ибни Нун бояд тобеъ мекарданд, барои исроилиён ҳамчунин ин ҷои ғалаба ва оромӣ буд. Замини ваъдашуда — барои масеҳиёне аст, ки биёбони кӯшишҳои бефоида ва ноумедиро тарк кардан мехоҳанд.

„Пас, дар сурате ки ваъдаи дохилшавӣ ба оромии Ё ҳанӯз боқист, мо хавотир хоҳем дошт, мабодо маълум гардад, ки касе аз мо муваффақ нашудааст. Зеро ки башорат ба мо низ, чунон ки ба онҳо, мавъиза карда шуд; аммо ба онҳо каломе ки шуниданд, ғоидае набахшид, чунки бо имони шунавандагон напайваст. Зеро мо, ки имон овардаем, ба он оромӣ дохил хоҳем шуд, чунон ки Ё гуфтааст: „Ман дар ғазабӣ Худо қасам хӯрдм, ки онҳо ба оромии Ман дохил нахоҳанд шуд“, гарчанде ки қорҳои Ё аз хилқати олам анҷом ёфта буд. Зеро дар ҳар ҷое дар бораи рӯзи ҳафтум чунин гуфта шудааст: ва Худо дар рӯзи ҳафтум аз ҳамаи қорҳои Худо қарор гирифт. Ва боз дар он ҷо: „ба оромии Ман дохил нахоҳанд шуд“. Пас, баъзеҳо имконияти ба он дохил шуданро доранд, вале онҳое ки башорат барояшон пештар мавъиза шуда буд, аз боиси беитоати дохил нашуданд. Ё рӯзеро муайян навода, баъд аз муддати дуру дарозе ба воситаи Довуд „имрӯз“ мегӯяд, чунон ки дар боло гуфта шудааст: „Имрӯз, агар овози Ёро бишнавед, дилҳои худро саҳт накунад“. Зеро, агар Ҳушаъ ба онҳо оромӣ меод, пас, баъд аз он оиди рӯзи дигар гуфта намешуд. Пас, барои қавми Худо боз оромии шанбе боқӣ мемонад. Зеро, касе ки ба оромии Ё дохил шудааст, ҳудаш низ аз қорҳои худ ором гирифтааст, чунон ки Худо аз қорҳо Худ. Пас, саъю кӯшиш намоем, ки ба он оромӣ дохил шавем, мабодо касе гирифтори беитоати ибратомез шуда, фуру нағалтад“ (Ибриён 4:1–11).

Инак, бисёри мо борҳоеро мебарем. Ва гарчанде ки мехоҳем онҳоро ҷароғам, онҳо ба мо мечаспанд, монанди лойе ки ба пой мечаспаду тарс ба ақл. Ин борҳо — мероси рӯзҳои то масеҳии мо мебошанд ва Худо мехоҳад, ки мо аз онҳо халос шавем.

Ҳикояти он ки ҷӣ хел Исроил аз Миср баромад ва ба Қанъони ваъдашуда дохил шуд, ба мо тасвири пуррагии харида шуданамонро

дар Исои Масеҳ нишон медиҳад. Ин мисоли рӯшани муҳолилаи Худо ба корҳои одамай ва ҳархелагӣ ва мураккабии он душворихое мебошанд, ки одамони Худо бо он воমেҳӯранд. Павлус ба мо мегӯяд: „Ҳамаи ин... барои тарбияти мо навишта шуд“ (1 Қўринтиён 10:11).

Мусо одаме буд, ки аз Худо даҳ аҳкомро, ки дар болои санг навишта шуда буданд, гирифт, лекин ба ин нигоҳ накарда дар солҳои ҷавонии худ роҳҳои Худоро намефаҳмид. Ё аз ҷамъияти баландтарини Миср даст кашид, то ки худро ба одамони Худо монанд созад, лекин инро аз рӯи беандешагӣ, иродаи Худоро ҷустуҷӯ накарда, ба амал овард.

Ва натиҷаи ин бадарғашавии ҷилсола дар биёбон буд; дар он ҷо аз даруни алангаи хорбуттае Худо ўро даъват кард ва ба Миср фиристод, то ки ба Исроил озодӣ биёрад. Мусо дар ин вақт тарси саҳтро аз сар гузаронид, барои он ки гуноҳҳои пештараашро мефаҳмид. Вақте ки Худо ба ў фармони рафтано дод, Мусо мукобилат кард ва гуфт, ки ўро гӯш намекунам, барои он ки нутқи ў на он қадар хуб буд. Мусо ҳам монанди бисёр фиристодагони Худо буд, ки „мартаба“-и худро аз эътирозҳои зерин сар кардаанд: „Ман ягон вақт дар бораи Исо шаҳодат дода наметавонам“; „ман сухан гуфта наметавонам ва ягон вақт миссионер намешавам“, „ман аз мор ва тортанакҳо метарсам“, „ман дар рӯи фарш хоб рафта наметавонам“, „ман ин корро ягон вақт намекунам, барои он ки метарсам“. Ба ин нигоҳ накарда Худо ба воситаи Мусо қорҳои аҷоибро мекард.

Хуруҷи Исроил аз Миср — рамзи озодшавии масеҳиён аз гуноҳ аст. Худо мисриёни тавбанакардари ҳукм кард, вале одамонро, ки бо хуни барраи қурбонӣ нишона шуда буданд, нарасид. Баъд аз он ки фариштаи марг ба хонаҳои мисрӣ зарба овард, фиръавн таслим шуд ва ба яҳудиён рафтано амр дод ва миллати гуломон роҳи худро сӯи замини ваъдашуда сар карданд.

Ҳоло онҳо дур нарафта, фиръавн аз фикраш гашт ва ба таъкиб қардани онҳо даромад. Агар Мусо фикр мекард, ки баъд аз баромадан аз Миср душворихо ба охир мерасанд, саҳв мекард, омӯзиши ў акнун сар шуда буд.

Миллати бисёрҳазорнафараи худро сардорӣ карда, бо шумораи беҳисоби рамаҳои чорво заҳмат кашада, Мусо яке аз амалиётҳои ҳарбии бузургтарин дар таърихро гузаронд. Гурезаҳо вақте ки ҷанги ба осмон барояндаи аробаҳои мисрӣ дидаанд, наздик шудани лашкари армияи қасосиро дарк карданд ва ба ҳарос афтоданд. Онҳо фарёд карданд: „...моро овардӣ, то дар биёбон бимирем? Ин чист

бо мо кардӣ, ки моро аз Миср берун овардӣ?... меҳнати мисриён... барои мо беҳтар аст“ (Хуруҷ 14:11–12).

Мусо дар ихотаи одамони норозӣ, дар зери таъқиботи аскарони хуб мусаллаҳшуда, ғайр аз ин дар ихотаи беҳудуди об, ноилоҷ шуд. Лекин таассурот аз ин ҳодиса фирефтакунанда буд.

Мусо аз Худо ёрӣ талабид ва қарор дод, ки халосиро аз ӯ интизор мешавад. Муъҷизаи навбатӣ ба вуқӯъ омад — оби баҳр тақсим шуд ва барои гурезагон роҳе ба вучуд омад. Онҳо ба чашмони худ бовар накарда, ба пеш раҳсипор шуданд ва ғойтунҳои фиръавн низ аз паси онҳо шитофтанд. Ва об ба ҷои худ баргашта, ғойтунҳо, аскарон ва ҳуди фиръавнро фуру бурд.

Таъқиботи шайтон ҳатто баъди он ки Масеҳ моро аз ҷанголи ӯ халос мекунад, давом мекунад. Он шабе ки қарор додам аз пушти Исо равам (ин дар Мадисон Сквер дар Нью-Йорк рух дода буд), вақти ба хона рафтан бо гурӯҳи ҷавононе вохӯрдм, ки нафрати худро нисбати занон пурғазабона нишон медоданд. Ман нисбати ин суҳанон эътироз баён кардам ва ҳуди ҳамон дам аз зарбае ба замин ғалтидам. Ин мисол ба ман дарси он шуд, ки ман фаҳмидам — ҳаёти масеҳӣ муҳорибаи ҳақиқӣ аст!

Он саволҳое ки Мусо дар биёбон бо онҳо вохӯрд, саволҳои мебошанд, ки ҳар як сарвари масеҳӣ бо онҳо воমেҳӯрад. Одамон аз кори ташкилии хуб нагузошташуда шикоят карда, бар мақсади нек доштани Мусо шубҳа мекарданд ва бо дили озурда ҳаловатхоеро, ки аз онҳо маҳрум шуданд, ба ёд меоварданд. Ҳамин ҳел калисон асри бист ҳам менолад: „Албатта, мо ба ғулӯмӣ баргаштан намеҳоҳем, лекин баъзе чизҳои „мисрӣ“ ба мо ҳалал намерасонанд!“

Худо ба онҳо замини оромиро, ки дар он шир ва асал ҷорӣ мешавад, ваъда карда буд. Ва хоҳиши ӯ ин набуд, ки одамон ҳама вақт нони осмонӣ (манн) хӯранд. Роҳ то Канъон кӯтоҳмуддат буд ва онҳо метавонистанд ин роҳро тезтар тай кунанд, лекин ҷосусон он ҷо фақат хатар ва душманонро диданд: „Ба он қавм наметавонем муқобил бароем, зеро ки онҳо аз мо пурзӯртаранд... аз насли баҳодуронанд; ва мо ба назари худамон мисли малаҳ намудем, ва дар назари онҳо низ ҷунин будем“ (Ададҳо 13:31, 33). Ва онҳо аз рӯи беимонӣ ба Худо фалаҷ шуда буданд.

Имрӯз мо ҳамин гуна нобоварино мебинем: „Инро кардан имконнопазир аст!“ „Мо бо ҷунин баҳодури азим монанди бутпарастӣ, ислом ва коммунизм муқобилат карда наметавонем!“ „Биёед, он мамлакатхоеро, ки барои Инҷил баста ҳастанд, ба ҳолашон

гузорем!“ Ҳамчун Исроил дар вақти худ, калисои ҳозира низ на ҳама вақт мефаҳмад, ки ҷои муҳориба метавонад ҷои оромӣ гардад.

Колеб ва Ехушаъ ибни Нун —ду „беақлони (шайдоёни) Масеҳ“ дар Исроил буданд. Онҳо нисбати Худо боварӣ доштанд ва ба замини ваъдашуда дохил шуданд. Лекин қисми асосии қавми Исроил ба сафари дуру дароз ва марғ маҳкум шуда буданд. Дар замони мо низ ба ҷӣ қадар мардуми Худо ҷои оромӣ пешниҳод карда шуда буд, вале онҳо соҳиби он нагардиданд. Замини ваъдашуда то ҳол моро интизор аст.

Мо галабаро дар биёбони нобоварӣ ва беитоатӣ ба даст оварда наметавонем. Агар мо ба мамлакатҳои Осиё, Аврупо ё Амрико барои хизмат раҳсипор шавем ва кӯшиш кунем, ки аз шубҳа, душвориҳо ва муқобилат мустақилона бароем, он гоҳ ҳатман мағлуб ва дилхунук мешавем.

„Зеро, касе ки ба оромии Ё дохил шудааст, ҳудаш низ аз қорҳои худ ором гирифтааст, чунон ки Худо аз қорҳои Худ“ (Ибриён 4:10). Ҷӣ қореро, ки мо барои Худо бо қуввати худ қардан меҷӯем, охираш мағлубият аст. Агар Худи Худо амал кунад, ин барои мо ҷои осудагӣ ва галаба хоҳад буд. Мо метавонем дар ин раванд аз тахти дил хизмат кунем ва аз ҳеҷ чиз ташвиш накашида ба он боварии қомил дошта бошем, ки галаба аз Худованд аст.

Мо оромии Худоро ҳуди ҳозир ҳис қарда метавонем, барои он ки Масеҳ ба ин оромӣ барои мо даромад. Вақте мо дар бораи он ки Масеҳ барои мо мурд, фикр мекунем, дарк мекунем, ки Худо моро ҳақиқатан ба Масеҳ баробар қард. Ба воситаи имони мо ба Оне ки барои мо мурд, мо бо Ё дар салиб меҳкӯб қарда шудаем ва дар марғи Ё ҳам ба Ё шабоҳат дорем. Агар шумо масеҳӣ ҳастед, шумо бо Масеҳ меҳкӯб шудаед! Гап дар сари он нест, ки мо ба қадри қофӣ бовар кунем, дуои пурҳарорат гӯем ё ин ки 78 оятро аз Навиштаҷот аз ёд кунем. Не, ба мо қифоя аст, ки мурдани худро барои гуноҳ дар салиби Масеҳ бинем. Мо ба оромии рӯҳии Ё метавонем монанди исроилиён дароем, аз роҳи мобайни оби Ёрдун. Ин роҳ барои мо он вақт қушода мешавад, вақте мефаҳмем, ки Исо барои мо „ҳама“ аст: қувват, раҳнамоӣ, умед, галаба. Гарчанде ки муҳориба ба охир нарасидааст, ташвиш ва тарс дар ақиб мондаанд.

Бисёрии одамон вақти аниқӣ аз олами боло таваллуд шудани худро медонанд. Бо ман ин 5 марти соли 1955 рӯй дод. Дигарон вақти аниқӣ ин ҳодисаро намедонанд, гарчанде онро аз сар гузаронидаанд. Онҳо танҳо медонанд, ки аз нав таваллуд шудаанд. Ин ба таҷрибаи рӯҳонӣ монанд аст, мо онро фаҳмонда наметавонем. Мо танҳо пай

дар пай қадам мемонем ва аниқ медонем, ки мо акнун бо Худо муносибат дорем.

То он вақте ки одам пурра ба Худо боварӣ намекунад, ӯ наметавонад ба Худованд ба таври амалӣ пурмахсул хизмат кунад. Айнан ҳамон тавре ки мо дар мағлуб намудани гуноҳ ва марг шабеҳи Масеҳ гардидаем, мо дар ҳаёти эҳёшудаи Ӯ низ иштирок мекунем. Вақте ки мо бо қуввати худ зиндагӣ карданро ба охир расонда, бо қуввате ки Исоро эҳё кард, зиндагӣ мекунем — ин ғалабаи ҳақиқӣ аст.

Ин ягона роҳ ба сӯи муваффақият дар зиндагии масеҳӣ аст. Ин он роҳи имон аст, ки ба мо наҷот бахшид: „Одил ба василаи имон хоҳад зист“ (Румиён 1:17) ва „Пас, чӣ тавре Исои Масеҳро ба унвони Худованд қабул карданд, ҳамон тавр дар Ӯ рафтор намоед“ (Қўлассиён 2:6). Ҳозир мо бо ҳамроҳии Павлус меғўем: „...ва акнун на ман зиндагӣ мекунам, балки Масеҳ дар ман зиндагӣ мекунад“ (Ғалотиён 2:20). Ба оромии Худо даромада, аз кӯшишҳои худпарастона ва ташвишҳои худ озод мешавем.

Баъзе вақтҳо мизи ман аз номаҳо пур мешавад. Одамон мепурсанд, ки бо гурӯҳи миссионерӣ дар кучо башорат диҳанд, аз кучо ёрии моддиро интизор шаванд, бо кадом роҳ нақлиёт барои одамон ва адабиёт ёбанд. Ман бо ҳамаи ин чӣ кор карданро аз Петрус ёд гирифтам: „Ҳамаи ғамҳои худро ба Ӯ вогузор намоед, зеро Ӯ ба шумо ғамхорӣ мекунад“ (1 Петрус 5:7). Баъзан ман меғўям: „Худовандо, ҳамаи ин мактубҳо аз они Туянд, ман ҳозир рафта хоб мекунам“. Хоб — баракати аҷоиб аст ва мо бояд ба ташвишҳо иҷозат надихем, ки онро аз мо бидузданд. Ман сабаби ташвиш кашидандро намефаҳмам, чунки ба оромии аз Худо меомадагӣ имон дорам. Ман имон дорам, ки Исои Масеҳ барои ташвишҳо низ меҳкӯб карда шудааст, агар ин хел аст, барои чӣ ман бояд ба изтироб биёям? Ин ба ҳар як ҳаяҷони ҳаёти мо, ба ҳамаи шавқҳо ё ин ки ноумедҳо, ҳамаи он чизе ки моро ба изтироб меорад, тааллуқ дорад. Ягон хел нороҳатӣ қуввати мағлуб кардани моро надорад, агар ман ҷои оромии Худоро, ки муҳофизат дар Масеҳ ном дорад, тарк накунам. Вақте дар биёбони дунё сайругашт мекунем, баъзан ин ба мо ҷалбкунанда менамояд, вале бояд дар ёд дошта бошем, ки хатари ба васваса ғалтидан вучуд дорад. Ҳар вақте ки мо бо тимсолҳои дунёвӣ, ки барои чашм, гӯш ё ақл фирефтакунанда мебошанд, воমেҳурем, мо, шаҳрвандони замини ваъдашуда, дуо гуфтанро бояд аз хотир набарорем: „Худованд, он вақте ки ман дар ғулумӣ будам, ба ман ин хел чизҳо маъқул буданд,

вале холо ман барои онҳо дар Масеҳ мурдаам. Маро дар оромӣ ва ҳаёти эҳёшуда нигоҳ дор“. Кори мо пурсидан ва боварӣ кардан аст.

Замини ваъдашуда — ҷои беамал нест, балки ҷои ҷанг аст. Маҳз дар ҳамон ҷо шумо метавонед бишнавед, ки Худо мегӯяд: „Ман ба ҷои ту ҷанг мекунам“. Шуморо хатарҳо, васвасаҳо, душвориҳо, муқобилатҳо метавонанд ихота кунанд, вале рӯҳи шумо метавонад дар оромии пур аз қувват ва муҳаббати Худо сокин бошад. Оё шумо паноҳгоҳро интихоб мекунад, ба ҷои он ки бо як по дар биёбони дунё, бо пои дигар дар Урдун истед. Агар шумо ин хел қарор мекунад, ин таърифи хубтарин барои ин китоб мешавад.

5 *Хатарҳои майдони муҳориба*

Агар шумо бо роҳи шогирдӣ рафтани бошед ва ба ҳеҷ чиз нигоҳ накарда, қарори аз паси Масеҳ рафтанро қабул кардед, ба убури монеаҳо, ноқомӣҳо ва афтиданҳо тайёр бошед, зеро қомилан равшан аст, ки ин роҳ ҳамвор нест.

Худо ба воситаи Китоби Муқаддас он хатарҳоеро нишон медиҳад, ки шогирдон метавонанд бо онҳо дар ҳаёти пурарзиши масеҳиёна вохӯранд.

„Ман наметоҳам, эй бародарон, ки шумо беҳабар бошед аз он ки падарони мо ҳама дар зери абр буданд, ва ҳама аз баҳр убур карданд; ва ҳама дар абр ва дар баҳр ба Мусо таъмид ёфтаанд; ва ҳама айни як ғизои рӯхониро меҳӯрданд; ва ҳама айни як нӯшокии рӯхониро менӯшиданд, зеро аз саҳраи рӯхоние менӯшиданд, ки аз ақибашон меомад; ва он саҳра Масеҳ буд. Лекин бар аксари онҳо ҳусни таваҷҷӯҳи Худо набуд; зеро ки онҳо дар биёбон ба ҳалокат расиданд. Ва инҳо барои мо тимсоле буданд, то ки мо бадиро орзу накунем, чунон ки онҳо орзу мекарданд. Ҳамчунин монанди баъзеи онҳо бутпараст набошед, чунон ки навишта шудааст: „Қавм ба ҳӯрдану нӯшидан нишастанд, ва барои рақсу бозӣ бархостанд“. Зинокорӣ накунем, чунон ки баъзеи онҳо зинокорӣ карданд, ва дар як рӯз бисту се ҳазор нафарашон набуд шуданд. Масеҳро наозмоем, чунон ки баъзеи онҳо озмуданд ва аз неши морҳо ба ҳалокат расиданд. Шиква накунед, чунон ки баъзеи онҳо шиква карданд ва аз дасти қирқунанда набуд шуданд. Ҳамаи ин ба онҳо чун тимсоле рӯй дод, ва барои тарбияти мо навишта шуд, ки охирзамон насиби мо гардидааст. Бинобар ин ҳар кӣ гумон мекунад, ки рост истодааст, эҳтиёт кунад, ки наафтад. Озмонӣ ки ба сари шумо омадааст, ҷуз озмонӣ оддӣ инсонӣ чизӣ дигаре нест; ва Худо амин аст, ва Ӯ намегузорад, ки шумо берун аз қуввати худ озмуда шавед, балки дар баробари озмонӣ сабуқӣ ҳам медиҳад, то ки шумо тоб оварда тавонед“ (1 Қўринтӣ 10:1–13).

Ба назар гиред, ки Павлус дар ин ҷо нишон медиҳад, ки чӣ хел намудҳои бадӣ ва хатарҳо метавонанд ба масеҳиён вохӯранд. Халқи

Исроил шоҳиди қуввати Худо гардид, ки ба Мусо дода шуда буд, ва қисми худро дар баракати Худо дошт — „ва ҳама айни ҳамон як нӯшокии рӯҳониро менӯшиданд“ — ва ба ин нигоҳ накарда дар имтихоноти душвор на ҳамчун Мусо амал мекарданд, ки танҳо ҳудаш то мақсади гузошташуда омада расид. Масеҳӣ „Миср“-ро, ки дунё аст, тарк мекунад ва аз баҳри Сурх мегузарад — наҷот меёбад. Ӯ дар бораи озодии худ суруд хонданро сар мекунад, чӣ хеле ки исроилиёне ки зерӣ об мондани душманони худро диданд, лекин аз он ки онҳоро дар пеш чӣ интизор аст, ҳатто пай намебурданд.

Симеон Столпник, ки сӣ солро болои симчӯб гузаронд, ҳатто дар он ҷо ҳам аз васваса ҳолӣ набуд. Шумо метавонед худро аз ҷамъият дур гиред, лекин аз низоъҳо гурехта намешавад. Чаро? Барои он ки душман дар даруни мо аст. Исроилиён аз баҳодурони Канъон гурехтанд, лекин дар биёбон мағлубият аз паси мағлубиятро аз сар гузарониданд. Аз тамоми қавм танҳо Ехушаъ ибни Нун ва Колеб зинда монданд, чунки ба Худо бовар карданд.

Онҳо барои мо намунаи онанд, ки худро ба Худо чӣ хел аз таҳти дил, пурра тақдим кардан даркор аст. Онҳо ба якдигар монанд набуданд, лекин дилҳои онҳо як хел ба Худованд дода шуда буданд. Мисол, Колеб гуфт: „Ба яқин мо баромада, онро ба тасарруфи худ хоҳем даровард, зеро ки метавонем бар онҳо ғолб оем“ (Ададҳо 12:30). Ӯро дар худбоярӣ айбдор кардан мумкин аст, лекин Худо хоҳиши дили ӯро дуруст мефаҳмид. Ехушаъ ибни Нун иродаи Худоро мечуст: „Агар Худованд ба мо тавачҷӯх кунад, моро ба ин замин оварда, онро ба мо хоҳад дод“ (Ададҳо 14:8).

Аҷоиб аст, ки бо вучуди гуногун буданашон, онҳо ҳар ду ба Худо содиқ буданд ва ҳар ду ба замини ваъдашуда даромаданд ва дар он ҷо соҳиби баракати бисёр шуданд. Онҳо нисбати якдигар шубҳа намекарданд. Мо ҳам бояд чунин рафтор кунем. Масеҳии ҷавоне ки фикри худро дуруст баён карда наметавонад ва таълимоти хуб надорад, метавонад боварии бисёртар ба Масеҳ дошта бошад, нисбати масеҳии пухта расида, ки ҳаёти ҷо ба ҷо мондаи масеҳӣ дорад. Сирри расидани Ехушаъ ва Колеб ба замини ваъдашуда — қатъӣ ва аз таҳти дил бовар кардан ба ваъдаи Худо аст.

Ман боварӣ дорам, ки Канъон — рамзи зиндагии масеҳӣ аст, ки соҳиби ғалаба гаштааст. Наҷоти Худо моро аз Ӯрдун гузаронд, лекин бисёрии мо ҳоло дар сарҳади замини ваъдашуда азоб қашида истодаем. Мо бо гардани шах бовар кардан намеҳохем, ки баромадани

мо ба қулла моро ба гирифтани мерос меоварад ва бинобар ин дар пушти сангҳо руст шуданро давом медиҳем.

Баъди гузаштан аз Ҷудун мо набояд бозистем. Роҳро давом додан даркор, зеро агарчи бояд аз муҳориба, имтиҳон ва мағлубият гузарем, дар замини ваъдашуда моро ғалаба, хурсандӣ ва қувват интизоранд. Мо ба шарофати шогирдии ҳақиқӣ бисёртар дар бораи пуррагӣ ва қудрати Худо мефаҳмем, ба дуоҳои худ ҷавобҳои аҷоиб мегирем ва ҳис мекунем, ки чӣ хел Худо ба мо наздик аст. Бо вучуди ин шумо ҳайрон мешавед, ки муҳориба чунон шадид буда метавонад, ки баъзан то беқувватии пурра мерасонад. Ин боз як бор исбот мекунад, ки бо гуноҳ то ҳадди марг ҷангидан лозим аст.

Дар қардани он ки шумо ҳама вақт дар муҳориба иштирок доред, манбаи қувват ва тасалли шуда метавонад. Дар лаҳзаҳои душвор, вақте ки тирҳои шайтон ба мо мерасанд, мо мефаҳмем, ки ин ҳам як қисми нақшаи Худо дар зиндагии мо. Мо бо занам на як бор ба боварии комил омадем, ки дар чунин лаҳзаҳо дар зиндагии мо мӯъҷизаҳо ба амал меоянд. Вақте ки дӯстон дар ин ё он ҳолат ба якдигар маслиҳат медиҳанд, танҳо мегӯянд: „Барои он ки волидайнӣ мо чунин рафтор мекарданд!“ Лекин мо ба зону истода мегӯем: „Ҳа, Худованд, ин ҳама дуруст менамояд,... лекин барои вақти озоиштагӣ, мо бошад ҳозир худро дар муҳориба ҳис мекунем!“

Дар бораи ду ҷанге ки дар ин аср рӯй доданд, мулоҳиза карда, бисёр чизҳоро фаҳмидан мумкин аст. Дар бораи душворихое ки ҷавонмардон аз он мегузаранд ва изтиробҳои зану фарзандони онҳо фикр кунед. Ба мо шарафи дар тарафи Худованди ҷалол, Наҷотдиҳандаи ҳаёти мо ҷанг қардан муяссар гаштааст. Магар қурбоние ки мо оварда наметавонем, ҳаст? Нисбати қоре ки Масеҳ барои мо қардаст, хизмати мо ҳеҷ аст.

Бисёриҳо мегӯянд, ки шайтон тирҳои заҳролуди худро ба масеҳиёни номиналӣ (номаш ҳасту ҳудаш нест) сарф намекунад. Таърихи муҳорибаҳо нишон медиҳад, ки нишонҳои асосӣ — сарваронанд. Шайтон ҳам чунин тактика дорад. Вай вақти худро ба онҳое ки худро ба Худо пурра намесупоранд, сарф намекунад, балки сӯи шогирдорӣ фаъл равана мекунад. Вақте ӯ касеро мебинад, ки бо имон ба сӯи Масеҳ меравад, вай якҷоя бо девҳои худ нақшаи ҳучумро тайёр мекунад, баъд онҳо якҷоя ҳамла мекунад. Агар мо мантиқи ҳаракати душманро фаҳмем ва мусаллаҳ бошем, ба ӯ муяссар намешавад, ки моро дар ғафлат монад.

Мо ба муқобили шайтон камаш аз ду тактика дорем: муқобилат нишон додан ва ғурехтан. Лекин ба душман муқобилат нишон доданро бо қуввати Худо меҳоҳам ёд гирам. Навиштаҷот меғӯяд, ки аз васваса ғурехтан лозим аст (ниг. 2 Тимотиус 2:22) ва ба онҳо на бо қувваи худ, балки бо қуввати салиби Масеҳ муқобилат нишон додан даркор аст (Яъқуб 4:7). Хуни кафоратдихандаи Исои Масеҳ айби моро барои ғуноҳҳо нест мекунад, салиб бошад имконияти зери назорат гирифта шудани моро аз тарафи шайтон маҳдуд мекунад. Дар ин ҷо зиндагии бо Масеҳ меҳқубкардашуда он вақт иҷро мешавад, ки шогирд қапқонҳои бо ниқоб пушидашударо шинохта, аз онҳо ғурезад.

Аваллини онҳо — мағрурист. Каломи Худо меғӯяд: „Моқабли шикоят ғурур аст ва моқабли нобарорӣ — ҳавобаландӣ“ (Масалҳо 16:18). Мо бояд Худоро илтимос кунем, ки дилҳои моро имтиҳон кунад ва ин хатари нафисро, ки дар ҳамаи замонаҳо ҳаёти масеҳиёро мешикаст, решақан кунад. Ман бо ҷавононе ки худро ба хизмат бадрашкона баҳшида аз рӯҳ пур буданд, вомехӯрдм, ки Худо ба воситаи онҳо амал мекард, лекин аз сабаби мағрурии онҳо ба одамони бемева ва беамал табдил меёфтанд. Онҳо ба дуоҳои худ ҷавоб мегирифтанд, ва ба он ки дуоҳои онҳо то пеши Худо мераванд, боварӣ ҳосил мекарданд. Онҳо медиданд, ки Худо ба воситаи онҳо одамонро наҷот медиҳад. Ба онҳо меғуфтанд, ки онҳо дар фалон намуди хизмат қобилият доранд. Ва дар охир мағрурии рӯҳонӣ онҳоро шикаст дод.

Яке аз аломатҳои пухтагии рӯҳонӣ — аз таъриф об нашудан аст. Ин ҳел одам таърифро бе ҳавас қабул мекунад, зеро медонад, ки ин таъриф ба ӯ дахл дорад.

Одами нопухта вақти таърифро шинидан ба он мечаспад. Агар ба ӯ меғӯянд, ки ӯ дар ягон соҳа заиф аст, ӯ одамеро ба ёд меорад, ки баръакси инро гуфта буд. Масеҳие ки решаи чуқур дорад, таърифро бо эҳтиёт ва танқидро бо диққат гӯш мекунад. Агар шумо дар хизмат муваффақиятнок бошед, бохабар бошед, ки ба мағрурии дучор нашавед, вақте ки дучор мешавед, тез тавба кунед.

Чунин намуди мағрурии мавҷуд аст: худро баланд бардошта дигаронро паст задан. Мо бояд масеҳиёнеро танқид накунем, ки чунин муваффақиятҳоеро, ки мо дорем, надоранд. Агар мо муваффақият дошта бошем, бояд донем, ки ин аз мо нест ва мо онро аз Худо қабул кардаем. Ин ба ман ёрӣ медиҳад, ки фаҳмам — баъди чил сол ман чӣ ҳел мешавам: ман чунин пурқувват мавъиза мекунам ва Рӯҳи

Муқаддасро бо диққат гӯш мекунам? Ман намедонам. Барои ҳамин дар вақти дигаронро муҳокима кардан бояд эҳтиёт шавед.

Касе диққати маро ба он ҷалб кард, ки вақте мо камбудии дигаронро муҳокима мекунем, метавонем надонем, ки ин ҷароҳатҳое ҳастанд, ки дар хизмати бовафо ба Масеҳ ба онҳо расонида шудааст ва онҳо зиёдтар дар муҳорибаҳо иштирок кардаанд, лекин аз ҷароҳатҳо гуруҳта натавонистанд.

Шояд, баъзе имондорони пир ба мо аз замон ақибмонда ва нисбати хизмат берашк менамоянд. Масеҳиёни ҷавон бояд нисбати калонсолон тоқат дошта бошанд, ҳамчунин ҷавонон ҳам ба нармадилӣ мӯҳтоҷанд. Худо меҳаҳад, ки ҳамаи мо дарк кунем, ки бе баракати Ӯ мо ҳеҷ ҳастем.

Ҳатари дигар — танқид мебошад. Ин чунин нигоҳ аст, ки дар ҳама чиз фақат бадири мебинад. Психологҳо бовар мекунонанд, ки мо он чизҳоро танқид мекунем, ки дар зиндагии ҳудамон соз намегиранд. Инро проексия меноманд. Бисёрии масеҳиён инро беихтиёрон мекунанд.

Вақте ки ман ин принсипро дар ҳаёти худ тадқиқ карданӣ будам, тарсидам. Магар он хусусиятҳои бад, ки ман дар одамоне меидидам, акси камбудӣ ва одатҳои ман буданд? Ман дар ахлоқи дигарон бисёр камбудӣ меёфтам. Якум одам ба ман рӯяки менамуд, дигаре фикраш дигару суханаш дигар буд, сеюм вақти худро истифода бурда наметавонист. Мумкин ман ғайр аз камбудӣ боз бисёр сифатҳои хуб ҳам дошта бошам? Агар ҳамин хел ҳам ҳаст, ин муқоиса маро он қадар тасалли намебахшид.

Дар Нома ба Филиппиён Павлус масеҳиёро ёд медиҳад, ки фикри мусбат дошта бошанд: „Хуллас, эй бародарон, ҳар он чи рост аст, ва ҳалол аст, ва боинсоф аст, ва пок аст, ва ҳушоянд аст, ва шӯёнӣ таҳсин аст, ва ҳар эҳсон ва ҳамде ки бошад, — дар бораи онҳо фикр кунед“ (Филиппиён 4:8).

Ман фикр мекунам, ки ин суханҳо қисми инқилобе дар зиндагии одамоне ҳастанд, ки Масеҳ ба амал овард. Ин инқилоб шикоятро ба фикри солим табдил медиҳад. Вай аз пеши беақлӣ ва гуноҳҳои одамай гузашта, нур ва муҳаббатро аз тарафи Худо нишон медиҳад.

Боре дар Стокгоlm ман аз поезд дер мондам. Ин аз он сабаб ба амал омад, ки ташкилотчи сафар дар рӯйхати поездҳо сахве кард. Вақте ки ман аз паси вагонҳои дуршудаистода менигаристам, аз сабаби дер монданам ба ғазаб омадам: „Барои чӣ одамоне ки як умр дар Стокгоlm зиндагӣ мекунанд, ба рӯйхати поездҳои он

сарфаҳм рафта наметавонанд!“ — мегуфтам. Ман бояд пагоҳирӯзӣ ба Гётенбург барои дидани киштие мерафтам, ки мо барои башорати Хушхабар дар сар то сари ҷаҳон хариданӣ будем.

Ман аз вокзал норозиёна мерафтам, лекин Худованд ба ман фикри оддие фиристод (ниг. Румиён 8:28). Бисёриҳо ин оятро асо барои ланг меноманд, ман он вақт худро ланг ҳис мекардам, чунки ҳиссиёт ва фикрҳои ба ҷӯш омадаи худро ба тартиб оварда наметавонистам. Ва ман қарор додам, ки ба суҳанҳои ин оят таваккал мекунам: „Дар баробари ин мо медонем, ки ба дӯстдорони Худо, ки мувофиқи пешбиниҳои Ӯ даъват шудаанд, ҳама чиз бар нафъашон ёрдам медиҳад“, ва аз рӯи имон Худовандро барои ба поезд дер кардан раҳмат гуфтам.

Он шаб пезде ки ман ба он савор шуда натавонистам, ба фалокат дучор шуд. Ман инро фаҳмонда наметавонам, лекин ман одат кардам, ки тез ба хулосаи он наоям, ки кори иҷрошуда натиҷаи саҳв аст. Мо метавонем хато кунем, вале Худои мо ҳеҷ гоҳ. Ҳама чизро пешаки дониста, тоқати зиёде дошта, ӯ дар болои ислоҳ кардани хатоҳои мо кор мекунад.

Китоби Муқаддас мегӯяд, ки Худо ба мо бойигарии Рӯҳи Муқаддасро додааст ва онро ба даруни мо, ҳамчун ба контейнер, гузаштааст. Дар вақти хизмат ба Худо мо бисёр вақт масъалаҳои дар пешамон гузашташударо ҳал карда наметавонем. Бисёр вақт ман Худоро илтимос мекунам, ки мӯъҷизаи ҳақиқати Худо бо шахсияти пусидаи ман бичаспонад. Лекин Худо метавонад чизи заиф ва назарногирро қисми абадият кунад.

Агар ба ҳама чиз монанди Худо назар кунем, чизи сазовори танқид ва бадро намеёбем. Агар мо дарк кунем, ки роҳбарони мо низ монанди мо шогирдони Масеҳанд, метавонем назари худро ба Худо равона кунем ва аз танқид озод шавем.

Боз як хатар дар зиндагии масеҳӣ — одат кардан ба амали рӯҳӣ. Вақте ки мо амали қуввати Худоро, ҷавобҳо ба дуоҳо ва тағйиротҳои аҷоибро дар ҳаёти одамон мебинем, дили мо нисбати қабули ин мӯъҷизаҳо метавонад саҳт шавад.

Гуруҳи „Ваъда ба ҷаҳон“, ки дар Белгия кор мекарданд, барои дуо ҷамъ шуданд. Чанд одам монданд, ки то соати 3-и шаб дуо гуянд. Душвориро аз боиси камбудии маблағ мо ҳамчун майдонталабӣ бар имони худ қабул кардем. Вақте ки мо ба хона мерафтем, ҳис мекардем, ки ҷавоби Худо наздик аст. Пагоҳии рӯзи оянда ман ба офиси марказӣ аз рӯи як кори худ бояд занг мезадам. Дар охири суҳанронӣ ба ман гуфтанд, ки касе барои дастгирии кор дар Белгия

шаш ҳазор доллар садақа кард. Пул рӯзи дигар баъди дуо омада расид, ин маънои онро дошт, ки касе аз масофаи ҳазорҳо мил дур онро ба мо барвақттар фиристодааст. Мо ба ин хел ҳолатҳо дар давоми даҳ сол вохӯрдем ва Худоро барои ҷавоб ба дуоҳо мадҳ мекардем. Валекин хатаре вучуд дорад, ки мо ба мӯъҷизаҳои Худо монанди як чизи муқаррарӣ, ҳаррӯза, нигоҳ қарданро сар мекунем ва роҳҳои аҷоибӣ ошкоршавии муҳаббати Худоро намебинем.

Китоби Муқаддас мегӯяд, ки фариштаҳо, ҳатто барои як чони тавбакарда хурсанд мешаванд, аммо мо танҳо он вақт хурсанд шуда метавонем, ки ҳисоби ҷонҳо аз бист кам набошад. Вақте ки ман дар мактаби библиявӣ мехондам, имконияти зиёд доштам. Вақти муносибат бо одамон ман дар ёфтани Масеҳ ба онҳо ёрӣ мерасондам. Ва ҳар дафъа бо хурсандӣ ва ҳаяҷон ман ба хонаи ягон дӯстам меомадам ва мегуфтам: „Ҳамаро мон, бародар, биё дуо мегӯем ва Худовандро ҷалол медиҳем!“ Баъд аз ягон ҳафта дигар ҷураи ман ба наздам омад ва гуфт: „Ҷалол ба Худо, Ҷорҷ! Ҷавоне аз кӯчаи ҳамсоя масеҳӣ шуд“. Он вақт дуои ман ин хел буд: „Шукр ба Худо, омин“, ва боз ба қорҳои худ машғул шудам. Бигузор Худо моро барои густоҳиамон нисбати Рӯҳ бахшад, ки мо бисёртар ба ғалабаи худамон хурсанд мешавем, нисбати ғалабаи дӯстонамон.

Ин хел густоҳӣ метавонад дилҳои одамонро дар маҷлиси Худо шиканад. Баъзан мо дар паси мизи Худованд вохӯрдем, барои он ки марги Ёро ба ёд биёрем. Дар ин ҷо мо чунин шодиро намебинем, ки ҳангоми аз гуруснагӣ хӯрдани тухм ё ветчина дидан мумкин аст. Исроилиён дар биёбон мӯъҷизаҳои Худоро ҳамчун як чизи муқаррарӣ қабул мекарданд: онҳо ба манн одат қарданд ва гӯшт хостанд. Худо ба онҳо он чизи меҳостагиашонро дод, лекин дар ҷонҳои онҳо афтодарӯҳӣ пайдо шуд. Худи ҳамин чиз метавонад бо мо ҳам рӯй диҳад.

Дигар хатар дар ҳаёти масеҳиён ин парҳезгорӣ (аскетизм) аст. Агар мо ба худ душворӣ меҷӯем, то ки шӯҳрат пайдо кунем, мо барои Масеҳ азоб намекашем. Як ҷавони масеҳӣ ба хонаи масеҳиён омад. Соҳибхоназан бо кӯшиши зиёд ба ӯ бистар барои хоб тайёр кард. Ҷавон ба таври қатъӣ гуфт, ки кайҳо боз дар рӯи кат хоб намеравад. Ё фаромӯш кард ё ин ки ҳеч вақт намедонист, ки Павлус мегуфт, ки дар камбӯдӣ ва фаровонӣ зиндагӣ қарда тавоништан лозим аст. Мувозинатро байни ин ду категория нигоҳ доштан душвор, лекин мумкин мебошад, агар мо бо муҳаббат амал кунем ва мақсади мо Масеҳ бошад.

Пархезгорӣ душвории ҷиддӣ ҳисоб наметаб, агар онро бо фалокати дигари ҳозиразамон, кофтани зиндагии осон, муқоиса кунем. Ин яке аз хатарҳои марговар барои масеҳиёне аст, ки дар зиндагӣ ва амалиётшон ба ҳеҷ кас ҳисобот наметабанд. Интизом барои мо ғоиданок аст, танбалӣ бошад — ғуноҳи калон. Яке аз сабабҳои ба калӣсо нарасидани сарбозони қаторӣ дар он аст, ки хоҳишмандони аз тахти дил ва қўшиши зиёд хизмат кардан нестанд. Одамоне ки дар тахти сарвари Наҳемё буданд, аз ўҳдаи супориши худ барои он бароманданд, ки дар бораи он фикр мекарданд. Вақте ки фишори ўҳдадорӣ суст мешавад, танбалӣ ба бисёр масеҳиён ҳалал мерасонад.

Боз як хатар ҳаст — ихтисоси худро ғум кардан. Вақте ки Худо ба воситаи шумо ягон қизи калон кардан меҳаҳад, шайтон меояд ва меҳаҳад ба воситаи ягон камбудиятон шуморо ба қанҷол оварда расонад. Башоратдиҳанда Алан Редпат меғўяд, ки шоҳ Довуд пеш аз ғуноҳ кардан бо Батшобаъ ғуноҳи дигаре карда буд — аз иштирок дар муҳориба худро дур ғирифта буд. Вақте ки қўшунҳои ў қанг мекарданд, ў қисман ва рўхан дам меғирифт ва аз васваса, ки ҳамчун тўфон омад ва ўро ба ҳавас, баъд ба ҳукми Худо ғирифтор қард, худро муҳофизат карда натавонист.

Инак, аз даъвати Худо дур будан, бо Худованд Исои Масеҳ муносибаторо ғум кардан, нисбати худ саҳлғирона амал кардан, дигаронро ҳавобаландона танқид кардан — маънои имқоният додан ба шайтон аст, ба рўҳи мо даромада ғуноҳро афрўзад, ки Худо ва зиндагии масеҳии маро шарманда месозад. Ғарчанде ки ғуноҳ баҳшида мешавад, оқибати он метавонад солҳо ба паҳнкунии Инқил ҳалал расонад.

Хатарҳо имондоронро дар замини ваъдашуда ҳанўз ихота меқунанд, инро бояд фаромўш нақунем. Чунин огоҳиро дар ёд доред: „Бинобар ин ҳар қӣ ғумон меқунад, ки рост истодааст, эҳтиёт қунад, ки наафтад“ (1 Қўринтиён 10:12). Муҳофизати Худо дар байни ҳамаи хатарҳо бо мост. „Озмоише ки ба сари шумо омадааст, қўз озмоиши оддии инсонӣ қизи дигаре нест; ва Худо амин аст, ва Ў намеғузорад, ки шумо берун аз қуввати худ озмуда шавед, балки дар баробари озмоиш сабуқӣ ҳам медиҳад, то ки шумо тоб оварда тавонед“ (1 Қўринтиён 10:13). Ин роҳро интиҳоб қун ва баракати Худо ба ту ғалаба меорад.

6 *Муҳаббати ғалабақунанда*

Дар Инчили Юҳанно Исо мегӯяд: „Ба шумо ҳукми тозае медиҳам, ки якдигарро дӯст доред; чунон ки Ман шуморо дӯст доштам, шумо низ якдигарро дӯст доред. Аз рӯи ҳамин ҳама хоҳанд донист, ки шогирдони Ман ҳастед, агар якдигарро дӯст доред“ (Юҳанно 13:34–35). Ин намунаи масеҳият ва ҳаракати инқилобӣ аст, ки бо Исои Масеҳ сар шуда буд. Баъзеи масеҳиён ин оятҳоро нодуруст мефаҳманд. Онҳо фикр мекунамд, ки мумкин дар он ҷо навишта шуда бошад: „бо ин ҳама мефаҳмед, ки шумо шогирдони Ман ҳастед, агар шумо молу мулк надоред“ ё ки „агар шумо Китоби Муқаддасро бо худ гирифта мегардед ва мехонед“ ё ки „шумо таълимоти солим дошта бошед“ ё ки „шумо аз кӯҳу баҳрҳо барои овардани ҷонҳо ба назди Масеҳ гузашта бошед“ ва ғайра.

Лекин Исо чунин нагуфтааст. Ягона аломате ки дунё аз рӯи он мефаҳмад, ки мо шогирдони Ё ҳастем — муҳаббат нисбати якдигар аст. Мо пайравони ягон хел таълимот ё муассисае нестем, балки пайравони Исои пурмуҳаббат ҳастем! Ин муҳаббат ба он оварда расонд, ки Ё барои мо ҳаёти Худро дод ва ба пайравони Худ низ чунин муҳаббатро васият кард.

Одамон баъзан маро мепурсанд: „Шумо муҳаббати Худро чӣ хел мефаҳмед?“ Ман ҷавобро аз Юҳанно ёфтам, ки менависад: „Мо муҳаббатро аз он донистем, ки Ё ҷони Худро барои мо фидо кард“ ва давом медиҳад: „мо ҳам бояд ҷонҳои худро барои бародарон фидо кунем“ (1 Юҳанно 3:16). Ин аст муҳаббати зиёдтарин. Исо мегӯяд: „Қасе муҳаббати бузургтар аз ин надорад, ки ҷони худро барои дӯстони худ фидо кунад“ (Юҳанно 15:13).

Муҳаббат моҳияти шогирдӣ аст. Вай шогирдро ҳамчун девор ихота мекунад, ҳамчун бом муҳофизат мекунад, ҳамчун замин нигоҳ медорад. Китоби Муқаддас мегӯяд, ки агар ман ба забонҳои одамон ва ғариштагон сухан ронам, ҳамаи ҳикматро дошта бошам, қурбонҳои зиёд биёрам, ҷисми худро барои сӯхтан диҳам, аз тамоми мулки худ даст кашам, ман ҳеҷ ҳастам, ҷунки инро аз рӯи муҳаббат намекунам (ниг. 1 Қўринтиён 13).

Бисёри мо бояд иқрор шавем, ки дар бораи чӣ хел дӯст доштани одамон бисёр кам медонем. Мо медонем, ки бисёр вақт барои ғолидае дӯст доштаем. Муҳаббати Худо бегараз аст. Ӯ ҳамаро дӯст медорад: зебо, нафратангез, бой, камбағал ба Ӯ фарқ надорад.

Магар ин хел дӯст доштан мумкин аст? Магар ин ягон натиҷа мебиёрад? Магар чизе комилан дигаргун мешавад, агар ман худро барои дигарон диҳам, ҳамчун тухми ба замин ғалтида мурам, то ки чизи наवे сабзад, худамро рад кунам, салибро гирифта аз паси Исо равам? Ва агар ман чунин амал намекунам, чӣ иваз мешавад? Ё ин ки ҳамчун мутаассиби кӯр худамро аз як кори нек ба дигаре занам ва тарси онро дошта бошам, ки мирони ин дунё маро ба хок яксон кунанд? (ниг. Юҳанно 12:24).

Муҳаббати ҳақиқӣ имконпазир аст ва онро дар амал ифода кардан мумкин аст. Вай худ аз худ намеояд ва аз қарори худро ба муҳаббат бахшидан пайдо намешавад. Муҳаббати ҳақиқӣ аз Худо меояд, ки Худаш муҳаббат аст, ва дар мактаби душвори зиндагӣ дар тӯли солҳои зиёд ташаккул меёбад. Вай он вақт зиёд мешавад, ки мо ўро қабул кунем ва ба дигарон диҳем. Мо инро на ҳама вақт карда метавонем, баъзан бӯҳрони қабулкунӣ муҳаббати Худо меояд, аммо вақте ки мо қабул мекунем ва ба дигарон намедиҳем, он вақт зиндагӣ мо монанди пучаки муолиҷанашаванда мешавад.

Китоби Муқаддас моро ёд медиҳад, ки муҳаббатро чӣ хел қабул кунем ва муҳаббати Худо дар мо афзояд. Ин вақт фикре меояд, ки муҳаббат — меваи рӯҳ аст (ниг. Ғалотиён 5:22), азбаски дар ҳар як масеҳӣ Рӯҳ зиндагӣ мекунад, ҳар кас чунин муҳаббатро дода метавонад. Дар Эфсӯсиён 5:18 дар бораи Рӯҳи Муқаддас чунин гуфта мешавад: „Ва масти шароб нашавед... балки аз Рӯҳ пур шавед“. Пуршавӣ ба барзиёдие оварда мерасонад, ки ба дигар одамон дода мешавад.

Меваҳои пур шудан аз Рӯҳи Муқаддас чӣ аст? Хурсандӣ, рӯҳбаландӣ, дастгирӣ, ки ба дигар масеҳиён тақсим карда шудаанд: „...якдигарро бо таронаҳои Забур, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ таълим диҳед“ (Қўлассиён 3:16), ва инчунин муносибат бо Худо, „дар дилҳои худ ба Худованд бисароед ва ҳама вақт барои ҳама чиз шукр гӯед“ (Эфсӯсиён 5:15, 20). Ин аломатҳо бо муҳаббате ки Рӯҳи Муқаддас ато мекунад, ҳамроҳ меоянд.

Навиштаҷот меғӯяд, ки ин муҳаббатро дуо ҳам афзун месозад. Ҳавворӣ Павлус таълим медиҳад: „Бинобар ин зону мезанам дар назди Падар, Худованди мо Исои Масеҳ... ки шумо бо Рӯҳи Ӯ дар одами ботин қавӣ ва мустаҳкам шавед... муҳаббати Масеҳ, ки аз

идрок болотар аст, то ки бо тамоми пуррагии Худо пур шавед“ (Эфсӯсиён 3:14, 16, 19).

Вақте Худо одамеро баракат медиҳад, ки шумо барои ӯ дуо мегӯед, ӯ дар дили шумо низ дигаргунӣ ба вучуд меорад. Мо қисман дар камбудихои дигарон ҷавобгар ҳастем, ғайр аз ин онҳо баъзан ёрӣ медиҳанд, ки камбудихои худамонро бинем. Агар ман рӯҳан чизеро ҳис мекунам, ки дигарон намебинанд, ман метавонам дуо гуям ва шароитро тағйир диҳам. Биёед ҷиддӣ барои онҳое дуо мегӯем, ки онҳоро намефаҳмем ва дӯст намедорем ва Худо дигаргунӣ ба амал меорад. Дар Навиштаҷот нисбати ин бисёр мисолҳо ҳастанд, ва Худованд моро даъват мекунад, ки барои ҳама, ҳатто душманон, дуо гуем.

Боз як қадами ғоидаовар барои афзудани муҳаббат — дуо гуфтан бо касе, ки муносибат бо вай на он қадар хуб аст. Ба муҳолифати байни якдигар нигоҳ накарда, мавзӯеро ёбед, ки шуморо муттаҳид мекунад ва барои он дуо гуед. Ин хел кӯшиш ба мукофоти зерин оварда мерасонад: дӯстӣ ва муҳаббати афзуншаванда. Муҳаббати Худо дар одамон чизи аз ҳама хубро мебинад ва ба айбдоркунӣ ва овозаҳо аҳамият намедиҳад. Муҳаббат ҳамдардӣ ва ёрмандӣ мекунад. Ҳар яки мо душворихои худро дорем, ки ба зиндагиамон ҳалал мерасонанд: саломатии бад ё ки ирсият метавонанд нисбати мо қудрат дошта бошанд. Дуои яқҷоя сӯи ҳикмати Худо ва муҳаббат нисбати якдигар роҳ мекушояд.

Имон ба тавоноии Худо ба мо имконият медиҳад, ки қатъӣ ва ором бошем ва донем, ки Худо ба ҳама чиз дар замин сардорӣ мекунад. Баъзан шайтон ба таври таҳдидкунанда наздик аст, лекин аз Худо, ки қудрат бар зиндагии мо дорад, бисёр заиф аст. Ва гарчанде ки шайтон ба пеш ҳаракат мекунад, ӯ масеҳиеро, ки ба Худо боварӣ дорад, мағлуб карда наметавонад. Имондор метавонад гуяд: „Худованд ин чост!“ ва аз Худо дар мавриди душвор ёрдам интизор шавад. Дар Нома ба Филиппиён гуфта мешавад, ки Худо кори Худо дар мо сар кардааст, ва онро ба анҷом хоҳад расонд (ниг. Филиппиён 1:6).

Муҳаббат он вақт афзун мешавад, ки мо нисбати беҳбудии одамони атрофамон шавқманд бошем. Ин ҳам аз суҳанҳо ҳам аз рӯи корҳо маълум мешавад.

Диққати самимӣ дилбастагӣ пайдо мекунад ва моро қисми зиндагии дигарон месозад. Агар бо касе шумо аз рӯи феъли ӯ муносибати худ надоред, кӯшиш кунед, ки дар мавзӯҳои умумӣ суҳан ронед ва дар ӯ чизеро ёбед, ки сазовори таъриф аст. Шумо

мебинед, ки аз сабаби шавқмандии шумо муҳаббат меафзояд ва шумо муҳаббати ҷавобиро низ гирифта метавонед.

Ба баъзеи моён нисбати дигарон ҳазл кардан бисёр осон аст: аз рӯи намуди гӯши онҳо, тарзи либоспӯшӣ ё ин ки рафторҳои аҷиб. Лекин шӯҳӣ он вақт хуб аст, ки касеро намеранҷонад. Эми Кармайкл гуфтааст:

„Агар аз шӯҳӣ хурсанд шудани ман аз ҳисоби ранҷонидани касе аст, агар ман одамеро дар суҳанҳо ё дар фикрам писанд накунам, ман ҳеҷ чизро дар бораи муҳаббати Ҷолҷолто намедонам. Агар ман онҳоеро паст мезанам, ки ба хизмати онҳо даъват шудаам; дар бораи камбудии онҳо гӯям ва ба онҳо тарафҳои пурқуввати худамро нишон диҳам; агар ман Навиштаҷотро фаромӯш карда, аз дигарон худамро баланд созам: „Зеро кист, ки туро бартарӣ додааст? Ва чӣ чизе дорӣ, ки нагирифта боӣ?“ (1 Қуринтиён 4:7), яъне ман дар бораи муҳаббати Ҷолҷолто чизе намедонам“.

Дигар чизе ки муҳаббатро дар мо бедор мекунад, ғамхорӣ нисбати дигарон аст. Ин ҳикоят дар бораи зан ва шавҳарест, ки издивоҷи онҳо дар ҳудуди охириин буд. Шавҳар одати шикоят карданро дошт ва ғайр аз ин ҳама вақт рӯзи таваллуди занашро аз хотир мебаровард. Зан рӯз аз рӯз ғамгинтар мешуд. Рӯзе шавҳар бе ягон асос хост ба занаш гул тӯхфа кунад. Ин он қадар ғайритабӣ буд, ки вақте ки ӯ гулро дод, занаш ба додгӯй даромад: „Чӣ хел рӯзи бад! Ман аз бачаҳо монда шудам, мошини чомашӯй шикаст, хӯроки шом бемаза шуд, ба болои ин ту ҳам ба хона маст омадӣ!“ Муҳолифати ҳудро ба он дараҷае набиёред, ки тӯхфаи шуморо ҷиддӣ қабул карда натавонанд. Ҳама вақт ёрӣ диҳед ва нисбати одамон бодикқат бошед, то ки ғамхории ҳудро изҳор кунед.

Чӣ хел мо баъзан ба суҳанҳои содда ва фаҳмои Навиштаҷот нобиноӣ мекунем! Исо ба қавми Худ васият дод, ки ба якдигар ёрӣ диҳад: „...он чи ба яке аз ин бародарони хурдтарини Ман кардаед, ба Ман кардаед“ (Матто 25:40). Ин порчаи инкилобии Навиштаҷот аст! Агар мо ба ин ақида имконият диҳем, ки ҳар рӯз ба ақли мо дарояд, зиндагии мо дигаргун мешавад. Худо мегӯяд, ки муносибати мо ба заифон ва мӯхтоҷон дар бораи муносибати мо нисбати Писари Ӯ шаҳодат медиҳад. Ин моро ба тавба кардан наздик меорад: „...касе ки бародари ҳудро, ки дидааст, дӯст намедорад, чӣ гуна метавонад Худро, ки надидааст, дӯст бидорад“ (1 Юҳанно 4:20).

Магар мо қоидаи тиллоиро дар ёд дорем: „Пас, ҳар он чӣ меҷӯед, ки мардум ба шумо кунанд, шумо низ ба онҳо ҳамон тавр кунед; зеро

ин аст Таврот ва суҳафи анбиё“ (Матто 7:12). Ин оят ба мо пешниҳод мекунад, ки суҳанҳо ва амалҳои монро имтиҳон кунем: магар ман мехоҳам, ки бо ман чунин рафтор кунанд? Ин ҳел рафтор ғайбат ва танқидро нест мекунад ва моро аз маҳкумияти оянда озод мекунад.

Китоби Муқаддас мегӯяд, ки агар ба касе мулоҳизаи худро мегӯем, инро бояд дар рӯҳи муҳаббат кунем: „Эй бародарон, агар касе гирифтори хатое шавад, шумо, рӯҳониён (ин на ба ҳама масеҳиён тааллуқ дорад) ўро дар фурутанӣ ислоҳ кунед, ва ҳар кас аз ҳудаш боҳабар бошад, ки мабодо ба озмоиш дучор шавад“ (Ғалотиён 6:1). Эми Кармайл навистааст: „Агар мо касеро ислоҳ кунем ва дар дил мутаассир нашавем, мо аз муҳаббати Ҷолҷолто беҳабарем“. Муҳаббате ки дар Номҳои Павлус ифода шудааст, хурсандиро аз сабаби бебарории касе инкор мекунад (ниг. 1 Қўринтиён 13). Муҳаббат ҳеҷ гоҳ чунин оҳанг надорад: „Ман ба ту чӣ гуфтам!“ „Ту бояд маро гӯш мекардӣ“. Ў бо гириякунандагон мегирад ва афтидагонро мебардорад.

Ба туфайли муҳаббати Худо ҳафағи ва номадиҳои мо чунин иваз шуда метавонанд, ки мо қобилияти ёри ё тасалли додани дигаронро пайдо мекунем. Павлус мегӯяд, ки Худованд моро тасалли медиҳад: „Ки моро дар ҳар андӯҳи мо тасалло медиҳад, то ки мо андӯҳгинонро дар ҳар андӯҳашон тасалло дода тавонем бо ҳамон тасалло ки худамон аз Худо меёбем“ (2 Қўринтиён 1:4). Чӣ ҳел модари чор фарзанд, ки қўдаконашро ба осонӣ таваллуд кардааст ва бо фарзандони худ ягон душворӣ надорад, метавонад занеро фаҳмад, ки се қўдакаш мурда таваллуд шудаанд ва фарзанди ягонаи ў маъюб шуд? Зани яқум ёри дода наметавонад. Лекин зани дигаре ки аз душвориҳо гузаштааст, ба осонӣ суҳанҳои тасаллидиҳанда ёфта метавонад.

Таъна қардан ё панд додани дигар масеҳӣ масъалаи душвор аст ва онро дуруст ба амал овардан лозим аст. Албатта, ба камбудии беаҳамият будан осонтар аст, лекин баъзан муҳаббат бояд ислоҳ кунад. Эми Кармайл менависад: „Агар ман ҳақиқатро аз тарси вайрон қардани муносибат нагӯям ва барои он ки ин одам нагӯяд, ки: „Ту ҳеҷ чизро намефаҳмӣ!“, ё аз тарси вайрон қардани номи нек, ва агар на ҳубӣ нисбати одами дигар, балки номи ман ба ман аз ҳама қиматтар аст, ман дар бораи муҳаббати Ҷолҷолто чизеро намедонам“.

Муҳаббат моро ба амал қардан мебиёрад. Агар ман мебинам, ки қўдаки хурде сӯи роҳи мошингард медавад, ман дар ҷоям дар фикри он ки „беҳтараш ў дар пайраҳа меистод“ намеистам. Ман ба амал қардан сар мекунам, қўдакро аз роҳ мегирам, то ки ҳаёташро нигоҳ

дорам. Китоби Муқаддас мегӯяд, ки мо бояд одамро аз оташи дӯзах қашида барорем, фикри он ки амали мо метавонад дағал бошад — нодуруст фаҳмидани маънои муҳаббат аст.

Муҳаббати Исоро бо муҳаббати ҳолливудӣ муқоиса кардан мумкин нест. Ин Ӯро ба хизмат овард. Ман фикр мекунам, ки маҳз ҳамин муҳаббат Исоро ба ибодатхона фиристод, ки Ӯ фурушандагонро ба тартиб орад ва одамони ҳарисро бо зӯрӣ пеш кунад. Ин муҳаббати одил буд, муҳаббат нисбати фирефташудагон. Муҳаббат ба Исо хоҳиши тамоми умр хизмат карданро дода буд.

Муҳаббат вақти онро ба дигарон нишон додан афзун мегардонад. Таъмин кардани мо бо муҳаббати ғалабақунанда — кори Худо аст, изҳор кардани муҳаббат кори мост. Дар роҳи якҷояи мо бо Худо Ӯ ба мо боварӣ медиҳад: „...Ӯ, ки дар шумо ба кори хайр шурӯъ намудааст, онро то рӯзи Исои Масеҳ ба анҷом хоҳад расонд“ (Филиппиён 1:6). Ва Ӯ дар зиндагии дигарон бо муҳаббат амал мекунад, чунки муҳаббати комили Ӯ ба итмом намерасад.

7 Агар ман заиф ҳастам...

Бисёрии чавонон хизмати масеҳии худро сар карда, дар бораи худ ҳамчун масеҳиёни пурқуввати қобили тақдимшавӣ фикр мекунанд. Ин аз сабаби таърифи одамони гирду атроф ва хизматчиён ба амал меояд. Мумкин онҳо ҳақиқатан аз масеҳиёни дигари атроф фарқ мекунанд. Лекин хизмат „дар хатти оташ“ ба дарк кардани суҳанҳои Исо „...зеро ки бе Ман ҳеҷ коре наметавонед кунед“ (Юҳанно 15:5) оварда мерасонад.

Ҳамаи кормандони масеҳӣ, агар онҳо поквичдон бошанд, то он лаҳзае омада мерасанд, ки дигар исроқкорона гуфта наметавонанд, ки ба Худованд содиқ будан ба осонӣ дода мешавад. Онҳо дарк мекунанд, ки чӣ хел онҳо аз Ҳадсон Тейлор, Ҷорҷ Мюллер ва Ч. Т. Стадд дуранд. Азбаски дар зиндагии онҳо ягон чизи аҳамияти калон дошта ба амал намеояд, онҳо дар хизмати худ маъноеро намеёбанд ва дар натиҷа ба рӯҳафтадагии сахт рӯ ба рӯ мешаванд.

Барои ин ҳодиса доруи муқобили заҳр ҳаст. Роберт Мюррей гуфтааст, агар як бор ба худ нигоҳ кунем, лозим меояд, ки даҳ бор ба Исо нигоҳ кунем. Ў аз „умед ба ҳама чиз“ даст кашид, лекин умеди ӯ ба Масеҳ беохир буд! Барои ӯ ва барои мо нобарории мутлақ барои дарк кардани он ҳақиқат лозим, ки ягона умед дар Исо аст! Ин „Исо + пул“ не, ва „Исо + муассисаи пурсамар ва таҷҳизоти хуб“ не, балки танҳо ИСО аст!

Ба шарофати ҳавворӣ Павлус мо чунин намунаи роҳ ба сӯи ғалаба дорем: „Вале Худованд ба ман гуфт: „барои ту файзи Ман басанда аст, зеро ки қуввати Ман дар заъф комил мешавад“. Ба ин сабаб ман бо рағбати бештар аз заъфҳои худ фахр менамоем, то ки қуввати Масеҳ дар ман сокин гардад“ (2 Қўринтиён 12:9).

Агар шумо дар шароити душвор ҳастед ва бӯҳрони ҷанҷол, танқид ва бесарусомонӣ шуморо азоб медиҳад, суҳанҳои „барои ту файзи Ман басанда аст“–ро ба ёд биёред. Бе боварии он ки файзи Ў барои гузаштан аз душвории басанда аст, шумо наметавонед дар муҳориба ғолиб бароед.

Магар арзиши муҳорибаи масеҳӣ нисбати арзиши муҳорибаи байни миллатҳо камтар буда метавонад? Александр Дафф ихтиёриёро барои хизмат дар Ҳиндустон даъват кард, садҳо ҷавоб гардонданд. Вақте ки Шох Исо даъват мекунад, ки Инчилро барем, ҳеҷ кас ҷавоб намегардонад. Оромӣ фароҳам омад. Ё давом дод: „Агар касе намеравад, ман он ҷо бармегардам. Ва бигзор Ҳиндустон донад, ки дар Шотландия касе ҳаст, ки нисбати ин мамлакат бепарво нест“. Муқаддаси шотландӣ ганҷи ҳақиқиро медонист. Ё дар пеши гурӯҳи одамон бо ашк дар чашмонаш меистод: „Канӣ шумо, писарҳои Шотландия?“

Новобаста ба он ки мо дар хона мондем ё ба мамлакатҳои дур сафар кардем, ҳуди он ки мо ба Исо тааллуқ дорем, барои муҳориба асос шуда метавонад. Душман боқувват аст, ё ҷонхоро ба сӯи дӯзах ҷалб карда мекашад. Ба ин нигоҳ накарда Исо метавонад ёро ба воситаи ҳар як масеҳие ки яроқи рӯҳонӣ дорад, мағлуб кунад (ниг. Эфсӯсиён 6:11–18). Мо ба қуввати худ таъя намекунем, балки ба баракати Худо таъя мекунем, ки ба гузаштан аз ҳамаи ин душвориҳо ёри мерасонад. Дар ҳама мавридҳо Худо ваъда медиҳад: „барои ту файзи Ман басанда аст“.

Касе гуфтааст, ки баракат бойигарии Худост, ки бо Масеҳ ба даст оварда шудааст. Ин бузургии тӯхфаеро, ки Масеҳ ба мо додааст, хотирнишон мекунад. Ба воситаи марг ва эҳёи Ё мо ба мероси Худои беҳудуд ҳамроҳ шудем. Нисбати коре ки Исо барои мо дар салиб кардааст, бепарво шудан осон аст, низ аз рӯи одат дар атрофи мизи Худованд ҷамъ шудан. Лекин дар ин ҳолат мо аз бойигарии файзи Худо маҳрум мешавем!

Файзро қадр накардан — роҳи осонтарини аз вай маҳрум шудан аст. Дар лаҳзаҳои рӯҳафтода шудан мо мегӯем: „Худовандо, ҳамаи ин чӣ маъно дорад. Ман дигар наметавонам. Ва Ту ҳам наметавонӣ ба ман ёри расонӣ!“ Бо ин ҳама мо файзи Худоро рад мекунем. Лекин маҳз дар ҳамин лаҳзаҳо, мо дар таҷрибаи худ метавонем инро санҷем, файзи Ё ва қуввати Ё басанда аст барои он ки моро аз душворӣ гузаронад. Рад кардани мо хато ва фоҷианок аст.

Талабҳо ва меъёрҳои Исо ғайриоддӣ ва иҷронашаванда ҳастанд. Лекин Исо аз мо талаб намекунад, ки ҳаёти масеҳӣ дошта бошем; Ё меҳодад, ки мо имконият диҳем, то Ё дар мо зиндагӣ карда тавонад. Файз насиби он шахсе нашуд, ки чунин дуо мегуфт: „Худоё! Аз Ту миннатдорам, ки ман мисли дигар одамон нестам“, лекин файз ба он ӯ муяссар шуд, ки мегуфт: „Худоё! Ба мани гунаҳкор раҳм кун!“ (Луқо 18:11, 13). Файзи Худованди мо Исои Масеҳ барои пурра

кардани норасоихои мо басанда аст. Мо бо корҳои худ онро ба даст оварда наметавонем, мо онро он вақт гирифта наметавонем, ки бо рӯҳафтодагӣ пеши салиб биёем.

Павлус ҳақиқати аҷоибро баён мекунад: „...дар Ў тамоми пуррагии Илоҳият ҷисман сокин аст. Шумо низ дар Ў пуррагӣ доред...“ (Қўлассиён 2:9–10). Магар мо инро вақти аз тамоми қувват кӯшиши номи некро ба даст овардан кардан дарк мекунем? Ё он вақте ки одамон моро ҳеҷ меҳисобанд? Ё вақте ки пеши дигарон худро ноқулай ҳис мекунем? Ё ин ки аз барои одилӣ ба зиндон меғалтем? Нақшаҳои мо вайрон шуданд, шаҳодати масеҳии мо қабул нашуд. Мо худро он вақт чӣ тавр ҳис мекунем?

Пуррагии мо на дар „Масеҳ + дӯстон + хизмат + вазифа + имондорон“, балки дар ТАНҲО ХУДИ Ўст! Дар Ў фаровонии ҳама чизе ҳаст, ки ба мо лозим аст. Ҳама чиз фиребанда аст, лекин Исо ба мо хиёнат намекунад ва моро тарк намекунад.

Чӣ коре ки шавад мо мисли Павлус наметавонем боварӣ кунем, ки ба мо файзи Исо басанда аст. Гап танҳо дар боварӣ ба Ўст. Мо бо қувваи худ зиндагӣ карданро давом дода наметавонем! Мо мехоҳем ҳама чизро тарк кунем, барои он ки Худованд аз мо бисёр чизро мехоҳад. Лекин фаромӯш мекунем, ки файзи Ў ба вақти мо ҳам басанда аст. Ў ба мо мурочиат мекунад: „Шумо дар Ман пуррагӣ доред“. Масеҳи дӯстдор ҳамаи корро кард, ки мо бо Худо қабул шуда бошем.

Ҳамаи мо мехоҳем, ки моро қабул кунанд. Ҳар кас мехоҳад худро лозим, дӯстдор ва лоиқӣ диққат ҳис кунад. Лекин агар мо фикр мекунем, ки бо зан ё шавҳари идеалӣ вохӯрда, ҳамаи мӯҳтоҷҳои худро қонеъ мегардонем, сахб мекунем. Ягон зан ва шавҳар хоҳиши чуқуртарини дили моро пурра карда наметавонад, барои он ки мо барои Худо офарида шудаем. Танҳо Ў наметавонад то тағи холигии мо дохил шавад ва онро пур кунад. Танҳо Ў наметавонад ташнагиро қонеъ гардонад.

Аллакай ҳозир моро Худо дар Исои Масеҳ қабул кардааст. Мо аз тарафи гурӯҳи одамон не, балки аз тарафи Худои беҳудуд қабул шудаем. Мо на барои некӯии доғдори худ қабул шудаем, балки ба шарофати мукаммалии Худованди мо Исои Масеҳ. Ин ҳақиқат ба мо боварӣ медиҳад, ки ҳеҷ чиз дар баландӣ ё чуқурӣ, зиндагӣ ё марг, дар тамоми ҷаҳон моро аз роҳ бозистондан наметавонад, барои он ки чизе ба Худо муқобилат карда наметавонад.

Файзи Ў, файзи фаровон ва лабрез аз онҳо аст, агар мо онро қабул кунем.

8 Қадамҳо ба сӯи инқилоб!

Ҳамаи чизҳои дар боло қайдшударо хонда, шумо мумкин фикр мекунад: „Акнун чӣ кор кардан даркор?“ Фаҳмидани он ки Масеҳ ягона мӯхтоҷии мост, як масъала аст, инро дар ҳаёти худ санҷидан — дигар.

Пеш аз ҳама ин китоб ҳақиқатро ошкор мекунад ва сӯи зиндагии масеҳӣ роҳнамо аст. То намунаи масеҳияти амалӣ, ки дар ин ҷо сухан меронем, расидан осон нест. Он ба шарофати дуои кӯтоҳ дар бораи бовафой ё ки дар натиҷаи бӯҳрон пайдо намешавад. Худо бӯҳронро барои он истифода мебарад, ки масеҳиро сӯи амал кардан тела диҳад. Лекин ба бӯҳрон боз равандро чамъ кардан лозим, то ки масеҳӣ шогирдии инқилобии худро давом диҳад.

Агар ин китоб барои шумо ягон аҳамият дорад, шумо бояд инқилоби худро эълон кунед. Ин аз шумо худсупории пурра ва дар ҳаёт истифода бурдани файзи ҳаматарафаро, ки дар Каломи Худо пешниҳод шудааст, талаб мекунад. Инқилоб дар зиндагии касе ки бозӣ мекунад ё касе ки бо фикри шахсии худ бо корҳои муҳим банд аст, амал намекунад. Инқилоб дар зиндагии касе ки аз худ даст кашидан намехоҳад ва ҳар рӯз салибро гирифта аз паси Исо намеравад, амал намекунад.

Мо ба инқилоб тайёр нестем, агар „мачзубияти“ рӯҳониро дар зиндагии худамон ва онҳое ки моро ихота мекунанд, намебинем. Худо бояд моро ба он бовар кунонад, ки: „дил аз ҳама чиз маккортар аст, ва шифонопазир аст; кист ки онро тавонад дарк кунад“ (Ирмиё 17:9). Хирагии рӯҳонӣ ба дили мо аз дунё дохил мешавад ва фақат Худо метавонад онро аз рӯи дуои самимӣ пароканда созад.

Барои он ки ба инқилоб тайёр бошем, мо бояд он ҷавобгариро, ки ба мо гузошта шудааст — зиндагии пурмеваи масеҳиро бихоҳем. Масеҳ дар шогирди Худ зиндагӣ мекунад ва Ӯ инқилобчӣ аст. Мо бояд аз худпарастӣ ва иродаи худ даст кашем ва ба Масеҳ иҷозат диҳем, ки Ӯ бо зиндагии Худ дар мо зиндагӣ кунад.

Бисёрии масеҳиён ба хизмат ё кори миссионерӣ бе тайёрии рӯҳонӣ шурӯъ мекунанд. Мо бояд дар бораи он донем, ки агар хизмат ба Худо моро аз таҷрибаи муносибат бо Худо дур мекунад, пас мо дар

мавқеи хатарнок ҳастем. Шайтон интизори он аст, ки ба мо ҳамла кунад, мо бошем бисёр сушт ҳастем. Зиндагии инқилобии рӯхонӣ аз муносибатҳои чуқур ва таҷрибаи амалӣ бо Худо сар мешавад. Худо аз шогирд аскарӣ бовафоро месозад.

Ман мехостам шуморо рӯҳбаланд созам, ки сӯи инқилоб якчанд қадам монед. Ман боварии комил дорам, ки масеҳиёне ки ин қадамгузори сар мекунад, амалӣ будани онро мефаҳманд, барои он ки масеҳият ҳақиқат аст. Ин қадамҳо — принципҳои асосии библиявӣ ҳастанд, ки Исо ва ҳаввориён онҳоро на як бор ба шогирдон пешниҳод мекарданд.

1. Инқилоб дар зиндагӣ бо дуо. Муносибат ба дуои умумӣ ва шахсӣ дар калисо таъсири малолкунандаро дорад. То чӣ андоза калисоҳои инҷилӣ ба дуо дар иҷрои қори Худо кам таъя мекунад — ин ақлнорас аст. Шабҳои дуо, гурӯҳҳои хонагии дуо, рӯзҳои рӯза ва дуо — ҳамаи он чизе ки калисои аввалин бо он зиндагӣ мекард, боқимондаҳои замони гузашта менамоянд. Аз сабаби пурқорӣ одамон фикр мекунад, ки барои дуо бисёр банд ҳастанд. Калисо дуоро бо дигар қорҳо иваз кард ва лекин ин қорҳо танҳо аз дуо метавонистанд иҷро шаванд.

Агар мо қиддӣ хоҳем инқилобчиёни рӯхонӣ бошем, бояд дуо гуфтанро ёд гирем. Ба ин мавзӯ бисёр китобҳо бахшида шудаанд, лекин аз ҳама хуб ба зону истода дуо гуфтанро сар кунем. Самуил Чадвик гуфтааст: „Шайтон масеҳиёро аз дуо гуфтан нигоҳ медорад. Ў аз дарсҳои библиявии мо, қорҳои мо ва ҳуди дин, ки аз дуо маҳруманд, наметарсад. Ў аз болои меҳнати вазини мо, ҳикмати мо меҳандад, лекин аз дуои мо ба ларзиш медарояд“.

Қуллаи ҳаёти бо дуо парастии аст. Қар рӯз барои қустуҷуи ҳақиқати рӯхонӣ бояд вақт қудо кунем — бо парастии, мадҳ қардан ва миннатдорӣ изҳор қардан. Шоҳ Довуд меғуфт: „Исми Қудоро бо суруд мадҳ хоҳам қард; ва Ёро бо шукрона тақбир хоҳам гуфт. Ва ин ба Қудованд қисанд хоҳад омад, бештар аз гов ё ғӯсолае ки қорои шоҳҳо ва сумҳост“ (Забури 68:31–32).

Ҳақиқати муносибат бо Худо ба воситаи парастии дар одам инқилоби рӯхониро ба амал меорад. Мо метавонем инро дар зиндагии бисёр одамон бинем. Инро дар як, ду, даҳ ё бист сол ба даст оварда намешавад. Азбаски ин вазифаи олии қар як масеҳӣ аст, меарзад, ки ҳатто тамоми ҳаёт дуруст парастии қарданро омӯзем. Дуо аз ҳама қизи муҳим дар содир шудани инқилоби рӯхонӣ аст.

Мо метавонем дуо гӯем ва беист Худоро парастииш кунем, новобаста ба вақти шабонарӯз. Лекин ҳамаро монда, танҳо ба назди Худо омадан лозим аст. Ҳамаи калисоҳо ва кори Масеҳ аз норасоии чунин дуо азоб мекашанд. Ҳатто агар ягона ҷавоби шумо нисбати ин китоб — дуои ҳаррӯза, парастииш ва хондани Калом бошад, ин аз ҳама баҳои баландтарин аст. Вақти дуо гуфтан мо метавонем принципҳои нави инқилоби рӯҳониро ошкор созем, ки моро аз ғалаба ба ғалаба мебаранд, барои он ки Каломи Худо бо имони мо якҷоя мешавад.

2. *Инқилоб дар хондани Китоби Муқаддас.* Бо ҳар нархе ки бошад, инқилобчиёни рӯҳонӣ бояд „одамони Китоб“ шаванд. Д. Л. Моуди гуфт: „Ё ки гуноҳ шуморо аз ин Китоб нигоҳ медорад, ё ки Китоб шуморо аз гуноҳ нигоҳ медорад“. Бисёрии масеҳиён муҳимии фикр кардан дар бораи Каломи Худо ва аз ёд кардани оятҳои намефаҳманд, ҳол он ки ҳазорон мусулмонон баъд аз хатми донишгоҳи олии тамоми Қуръонро аз ёд медонанд. Касби актёрӣ, масалан, талаб мекунад, ки ҳазорон сатрҳои аз ёд кунӣ, пеш аз он ки соҳиби давлат ва машҳур шавӣ. Бар хилофи ваъдаҳои рӯҳоние ки ба „донишҷӯёни Каломи Муқаддас“ дода шудааст, бисёрии масеҳиён онҳоро гирифтани намеҳоанд. Дар натиҷа калисоҳо бо паканаҳои рӯҳоние пур шудаанд, ки дар давоми даҳ ё бист сол дар рӯҳ намеафзоянд.

Дар баъзе ҷамоатҳои паканаҳои рӯҳонӣ роҳбар мешаванд ва баъд ин ҳел ҷамоатҳо аз калисои Аҳди Ҷадид ба қадри кулӣ фарқ мекунад. Агар касе ин ҳодисаро пай барад, фанатик, мичинг ва мочарочӯ эълон карда мешавад.

Ба ҳамаи ин нигоҳ накарда, шумораи имондороне ки аз хӯрдани резаҳои рӯҳонӣ монда шудаанд, дар тамоми ҷаҳон меафзояд. Лекин на он муҳим аст, ки мо ба Каломи Худо диққат кунем, муҳимтар он аст, ки Калом ба даруни мо дохил шавад! Ин маънои онро дорад, ки мо бояд на танҳо Китоби Муқаддасро хонем, балки дар бораи Калом мулоҳизаи чуқур ронем, чӣ хеле ки муаллифи тарона моро ёд медиҳад (ниг. Забур 118:9, 11).

Омӯзиши Китоби Муқаддас бояд аз таҳти дил ва бе хурофот бошад. Мо Китоби Муқаддасро бояд на аз рӯи назарияи дӯстдоштамон муоина кунем ва интизори он бошем, ки Калом ба ӯ равшанӣ мебиёрад. Балки дар вақти хондани Навиштаҷот бояд фурутан ва кушода бошем ва кӯшиш кунем, ки ҳар ҳақиқатеро, ки аз Он мефаҳмем, ба ҳаёт татбиқ кунем.

Як башоратдихандаи Инчил гуфт: „Мо Каломи Худо, шамшери рӯхониро гирифтем ва барои мачрӯҳ кардани якдигар истифода бурдем, ба ҷои он ки ба муҳориба баҳри Масеҳ биравем“. То ҷи андоза осонтар аст, агар мо аз сабаби фаҳмиши ҳархелаи Калом баҳс кунем, назар ба он ки аз Худо ҳикмат гирифта, зидди душман муттаҳид шавем.

Мо бояд на танҳо он оятҳоеро гӯш кунем, ки ба мо маъқул ҳастанд ва ба дили мо таъсир мерасонанд, балки низ он оятҳоеро, ки мо бо он розӣ шуда наметавонем.

Баъзан мо бо хурсандӣ он оятҳоеро қабул мекунем, ки дар бораи баракат мегӯянд ва оятҳоеро рад мекунем, ки дар бораи азоб шаҳодат медиҳанд. Мо бо хурсандӣ қисми якуми оятро қабул мекунем: „мо муҳаббатро аз он донистем, ки Ӯ ҷони Худо барои мо фидо кард“, дуюм қисми он — „мо ҳам бояд ҷонҳои худро барои бародарон фидо кунем“ (1 Юҳанно 3:16) гӯё аз ёди мо мебарояд. Ба ояти зерин низ мо аҳамияти дуруст намедихем: „Ва он касе ки дар ҷаҳон осудаҳол аст, бародари худро дар ҳолати мӯхтоҷӣ дида, раҳмдили худро аз вай дарег медорад, — ҷи гуна муҳаббати Худо дар ӯ сокин аст?“ (1 Юҳанно 3:17). Ин ҳам Каломи Худост! На ба суҳан ва забон, балки ба амал ва ростӣ дӯст бидоред (1 Юҳанно 3:18). Ба ин ҳақиқат диққат додан — инқилоби ҳақиқӣ аст!

3. Инқилоби интизом. Интизом барои бисёриҳо суҳани таъби дил нест. Дар таърихи калисо одамони беинтизом сабт нашудаанд, чунки дар кори Масеҳ ба онҳо таъя карда намешавад. Асоси интизом сабаб аст, сабаби ҳубтарин — муҳаббати нигоҳдорандаи Масеҳ аст.

Масеҳ гуфтааст: „Агар маро дӯст доред, аҳкоми Маро риоя хоҳед кард“ (Юҳанно 14:14) ва боз „...агар шумо дар каломи Ман бимонед, ҳақиқатан шогирдони Ман хоҳед буд“ (Юҳанно 8:31). Дарк кардани он ки Павлус ҷи мегӯяд бисёр муҳим аст: „Бинобар ин ман медавам на он тавре ки бар абас бошад, ва мушт мезанам на он тавре ки фақат барои задани ҳаво бошад; балки ҷисми худро азоб медиҳам ва гулом мегардонам, то ки ба дигарон мавъиза намуда, худам маҳрум набошам“ (1 Қўринтиён 9:26–27). Павлус боинтизом буд, лекин мефаҳмид, ки хатари ба гуноҳ дучор шудан ва ғалтидан ҳеҷ гоҳ нест намешавад.

Интизومي ҳақиқӣ аз сабаби бовафоии Худо ба ваъдаҳои Худ имконпазир аст. Мо як аҳкоми муайяно дастгирӣ карда, соҳиби интизом шуда наметавонем, лекин ба ҷунин ваъда таъя карда метавонем: „Ҳамааш аз дастам меояд, бо мадади Масеҳ, ки маро

қувват мебахшад“ (Филиппиён 4:13). Барои ҳар як муҳорибаи зиндагӣ файзи Худо кифоя аст ва мо ба он далерона таъя карда метавонем.

Ҳозир дар доираҳои масеҳӣ мо бисёр вақт дар бораи якбора ҳал шудани душвориҳо, ғалабаҳои рӯҳонӣ мешунавем, ки кӯшиш ва калон шуданро дар Худо талаб намекунам.

Ба ҳар як ояти библиявӣ, ки дар бораи оромӣ, дар Худо будан, боварӣ ва иҷозат додан, ки Худо ба воситаи мо амал кунад, дигар оятҳои низ ёфт мешаванд, ки дар бораи муҳориба, санҷиш, итоаткорӣ ва зарурати бахшидани ҷисмҳои мо ба Худо, ҳамчун қурбонии зинда, барои иҷро кардани иродаи Худо, сухан меронанд. Ин ва он оятҳо заруранд, онҳо якдигарро пурра мегардонанд ва барои мувозинат дар зиндагӣ заруранд.

Мо Еҳушаъ ибни Нунро ба Колеб барои ҳархела баён намудани фикрҳоишон ва роҳҳои ҳархелаи рӯҳбаланд кардани одамон барои рафтан ба замини ваъдашуда ба якдигар муҳолиф намегузорем. Инқилобчиҳои рӯҳонӣ бояд ёфтани мувозинатро дар байни амалҳои худ ва амалҳои Худо ёд гирад. Ё ба қувват ва ҳикмати Худо умед мебандад ва дар даруни ӯ ҳаёти наҷотёфта ба қор мебарояд.

Мисол, агар пагоҳӣ дар бистари худ хоб рафта, шумо дуо мекунад, ки Худованд шуморо ҳезонад, он гоҳ яқин аст, ки шумо дер нонушта мекунад. Суханҳои: „Ва акнун на ман зиндагӣ мекунам, балки Масеҳ дар ман зиндагӣ мекунад“ (Ғалотиён 2:20) худ аз худ ба ягон натиҷа намеоранд, то он гоҳ ки шумо ба амал қардан сар кунед. Лекин он гоҳ ки шумо ба амал қардан сар мекунад, суханҳои „на ман зиндагӣ мекунам“ мева оварданро сар мекунам.

Тавба қисми асосии интизом аст. Агар мо гуноҳ кунем, метавонем сӯҳат шуда зиндагии худро давом диҳем — агар дарҳол ба сӯи салиб нигарем. Бисёрии масеҳиён аз сабаби тавбакуниро ёд нагирифтанд дар рӯҳафтадагӣ ва мағлубият афсӯрда шудаанд. Ҳатто ҳуди Исои Масеҳ ба салиб овехта шуданро намехост, лекин аз сабаби итоат ба иродаи Худо ба муҳаббат нисбати мо инро ба амал овард. Мо ҳам ба сӯи салиб рафтанро намехоҳем, лекин аз сабаби муҳаббати худ нисбати Масеҳ меравем. Дар он ҷо мо бо бахшиши пурра ва хурсандии азнавшавӣ вохӯрем, ки ба мо имконияти дар интизом афзуданро нишон медиҳад.

4. Инқилоб дар муҳаббат. Исои Масеҳ гуфт, ки одамон шогирдони ўро аз рӯи муҳаббат нисбати якдигар мешиносанд. Айбдоркунии калонтарин, ки нисбати масеҳияти инҷилӣ қарда шудааст, он аст, ки масеҳиён дорои чунин муҳаббат нестанд. Агар ман дар баъзеи

масеҳиён чунин муҳаббатро мебинам, ин ба ман таъсири саҳт мерасонад, азбаски масеҳияти ҳақиқиро нишон медиҳад.

Мушоҳидаи он ки чӣ хел Худованд Исои Масеҳ чони гумшудаи дӯст дошта наметавонистагиро иваз карда метавонад, таъҷубовар аст. Дар бисёр мамлакатҳои ҷаҳон ман ба ман дидани қуввати инқилобии муҳаббат муяссар шуд. Агар бисёрии масеҳиён ин шӯъларо медаманданд, мо аллакай дар ин авлод шоҳиди инқилоби рӯҳонӣ дар тамоми ҷаҳон мешудем. Ин маънои бисёрии одамони ба Худо рӯй овардари надорад, балки зиёд шудани шахсони бо принципҳои инқилобии Аҳди Ҷадид тағйирёфта ва аз рӯи чунин принципҳо ба таври кушода зиндагӣ мекарда аст.

То он вақте ки мо дар соҳаҳои номбурдаи зиндагӣ инқилоб эълон намекунем, мо инқилоби муҳаббатро намебинем. Ва танҳо он вақте ки мо Худоро чуқур мешиносем ва ба Масеҳ имконияти дар мо амал кардани медиҳем, ин муҳаббатро қабул карда нишон дода метавонем. То он вақте ки мо ин муҳаббатро ҳис намекунем, инқилоби рӯҳонӣ ба амал намеояд.

Дар роҳи масеҳияти инқилоби муҳолифатҳои зиёдтарин сифатҳои мебошанд, ки муқобили муҳаббатанд: хашмгин шудан, рашк кардан, ғазаб, тарс, ҳасад, бад дидан. Дастфишурӣ дар салом додани онҳое ки ба ибодати рӯзи якшанбе ҷамъ мешаванд, тоқати онҳоро нисбати якдигар нишон медиҳад, лекин аломати муҳаббати инқилобӣ, ки бародарон ва хоҳаронро дар муносибати зинда якҷоя мекунад, шуда наметавонад. Нишон додани шавқи оддӣ нисбати якдигар ҳам муҳаббати инқилобиро нишон намедиҳад. Ин муҳаббат танҳо дар натиҷаи итоат ва муносибат бо Исо пайдо мешавад.

Ҷаҳон наметавонист иваз шавад, агар масеҳиёни тамоми ҷаҳон, ки шароитҳои ҳархелаи зиндагӣ доранд, аз калисоҳои ҳархела ҳастанд ва феълӣ ҳуи ҳархела доранд, якҷоя бо муҳаббат ва мувофиқат дар зери сардории Исо Шох ва Худованд кор мекарданд. Китоби Муқаддас меомӯзад: „...муҳаббати комил ҳаросро бадар меронад“ (1 Юҳанно 4:18). Ба воситаи ин ваъда мо наметавонем ба пеш равем ва ошкор кунем, ки муҳаббати илоҳӣ наметавонад тарсро аз дилҳои мо дур кунад, тарс аз дигар одамон, ки мо онҳоро намефаҳмем, вақти ибодат тарзи дигари парастии доранд, миллаташон дигар аст. Мо бояд аз доираи муносибатҳои одатшуда бароем ва бо ҳамаи одамони Худо ҳамкориро сар кунем. Мо бояд дар зери байрақи муҳаббати Масеҳ, дар асоси пойдеории саволҳои таълимоти динӣ ва принципҳои масеҳияти Аҳди Ҷадид якҷоя шавем. Худписандӣ ва нафрат нисбати

онҳое ки „аз они мо нестанд“, бояд дар дар назди салиб мурад ва мо тавонем ба инқилоб ҳамроҳ шавем. Агар яке аз мо бисёртар рӯшаниро қабул кардааст, дар Худо бисёртар атоҳо дорад ва аз тарафи одамон шинохта шудааст, бояд нисбати дигарон зиёдтар фурӯтанӣ ва муҳаббатро нишон диҳад. Ин принципи ҷудонопазири ҳаёти масеҳӣ ва инқилоби рӯҳонӣ аст, ки мо бе он бекуват ҳастем.

5. Инқилоби виҷдон. Бовиҷдонии рӯҳонӣ — яке аз мӯҳтоҷҳои калони мо аст. Мо, масеҳиёни инҷилӣ, ба ниқобҳои динии худ одат кардаем ва сохтакорона худро чунин нишон медиҳем, ки ҳудамон он хел нестем. Ин чунин муддати дароз давом мекунад, ки мо ҳақиқатро фаромӯш кардаем. Шумо тасаввур карда метавонед, ки инқилоби виҷдон дар калисоҳои мо чӣ хел табaddулотро ба вучуд оварда метавонад? „...аъмоли туро медонам: ту на сард ҳастӣ, на гарм; о, кошки ту сард ё гарм мебудӣ! Лекин азбаски ту ширгарм ҳастӣ, яъне на гарм ва на сард, бинобар ин туро аз даҳони Худ қай хоҳам кард. Зеро ки ту мегӯӣ: «ман сарватдор ҳастам, сарват ғун кардаам ва ба ҳеҷ чиз эҳтиёҷ надорам», аммо намедонӣ, ки ту бадбахт ва ҳақир ва мискин ва нобино ва бараҳна ҳастӣ“ (Ваҳй 3:15–17).

Мо бояд ба худфиребкунӣ ҷанг эълон кунем. Барои ин лозим меояд, ки мо далерона ба рӯи худ нигарем, чӣ хеле ки мо ҳастем. Мо бояд ба Худо иҷозат диҳем, ки тағйирдиҳии инқилобии Худро сар кунад. Бисёриё аз мо кӯшиш мекунанд, ки дар ягон мавқеи рӯҳонӣ зиндагӣ кунанд ва дар амал дарк мекунанд, ки аз он мавқеъ дуранд! Ин ба гурехтан аз ҳақиқат, ба бесарусомонӣ ва ҳатто асабонӣ шудан оварда мерасонад.

Баъзан ташвиши асосии масеҳӣ кор дар болои мукаммал сохтани ҳаёти рӯҳонии худ мебошад, ки ба душвории ҷиддӣ оварда мерасонад, барои он ки ӯ бо қуввати худ иваз шуданро кӯшиш мекунад. Масеҳият ба мочароҷуёни рӯҳонӣ не, балки инқилобчиёни рӯҳонӣ, ки кадрӯ қимати мувозинатро медонанд, мӯҳтоҷ аст. Инқилобчиӣ рӯҳонӣ медонад, ки Худованд „ба мо дар Маҳбуби Худ бо саховатмандӣ бахшидааст“ (Эфсӯсиён 1:6), ва аз ҳамин сабаб имондор кӯшишҳои дар назди Худо хизмат нишон доданро бас мекунанд ва худро гуноҳкор медонад, аммо дар Масеҳ ӯ ғолиб аст.

Сарварони масеҳӣ ба қапқони худфиребӣ пеш аз дигарон меафтанд. Вақте ки масеҳиён аз сарварони худ қаҳрамонхоро месозанд, сарварон мачбуранд, ки ролҳои қаҳрамониҳои худро, аз риёкорӣ азоб кашида, бозанд. Ин роҳи носолим ва хатарнок аст.

Паҳн шудани риёкории рӯхонӣ — яке аз сабабҳои он аст, ки масеҳиёни ҷавон калисоҳо ва волидайнӣ худро тарк мекунанд. Ҷавонон мефаҳманд, ки дар зиндагӣ аз ғалтиш гурехтан мумкин нест, лекин бемантикии тамомнашаванда ва риёкории рӯхонии дигарон онҳоро аз по меғалтонанд. Дар баъзеҳо зиндагии дурӯя чунин дилбеҳузурӣ ба амал меорад, ки онҳо ба „чаҳони худ“ мераванд. Онҳо бо агностикони бовичдон мушоракат доштанро аз зиндагӣ дар сояи „мачзубияти рӯхонӣ“ афзал медонанд. Инқилоби рӯхонӣ барои ба мушоракати калисо овардани ин „исёнгарон“ лозим аст. Ман онҳоро даъват мекунам, ки аз паси Исо раванд ва ба инқилобе ки мо дар бораи ин ҷо гап мезанем, кӯмак кунанд.

6. *Инқилоби шаҳодати масеҳӣ.* Вақте ки инқилоб дар соҳаҳои ба амал меояд, ки дар пунктҳои 1 то 5 ифода шудаанд, вай беихтиёр дар мо, шохидони Масеҳ, акс меёбад. Чунки нисфи ҷаҳон ҳоло дар торикии надонистани Масеҳ воқеанд.

Вақти ҳаракат ба пеш мо бисёр вақт намуди беинқилобии масеҳиятро қабул мекунем. А. В. Тозер менавишт: „Фикри оилавӣ ки меғӯяд, ки вазиғаи якумдараҷаи калисо — паҳн кардани Инҷил аст, нодуруст аст. Якум вазиғаи калисо рӯҳан сазовори паҳнкунӣ будан аст... Паҳншавии шоҳаи сусти харобшудаистодаи масеҳият дар сарзамини бутпарастон ба амал овардани аҳкоми Худованд ба ҳисоб рафта наметавонад“.

Тозер нубувваткунандаи асри XX буд, ки дар бораи иродаи Худо аз минбар ва дар саҳифаҳои китобҳои худ сухан меронд. Агар мо дар таҷрибаи худ принципҳои ӯ баёнкардари истифода барем (на кӯр-кӯрона, чунки муаллифи онҳо мисли мо як одам буд), он гоҳ инқилоби рӯхонӣ ба амал меояд. Ин ба мо имконият медиҳад, ки бо тарзҳои гуногун шаҳодат диҳем ва одамонро ба калисои Масеҳ биёрем. Дар давоми тамоми таърихи одамият одамоне ки таълимоти илоҳии ҳархела доштанд, бо зиндагии яххелаи пурҳаракати масеҳӣ зиндагӣ мекарданд. Мо ҳам бояд таълимоти динии худро ба ҳисоб нагирифта, яқҷоя барои паҳн кардани Хушхабар дар тамоми ҷаҳон ва инқилоби рӯхонӣ кор кунем.

Шохидони Иегова ба таълимоти бардурӯғи худ нигоҳ накарда, худро таъриф мекунанд, ки 90%-и аъзоёни онҳо дар амалиёти фаъол ва шаҳодатдиҳӣ иштирок мекунанд. Лекин мо дар бораи яқҷоя амал кардан чиро медонем? Дар баъзе калисоҳо чунин фикр пайдо мешавад, ки гуё танҳо шубон ва якчанд ёрдамчиӣ ӯ дар бораи одамонро ҷӣ хел ба назди Масеҳ овардан медонанд. Лекин Аҳди

Ҷадид таълим медиҳад, ки ҳар як имондор шоҳид шуда метавонад. Он факт, ки одамон ба воситаи хондани адабиёти масеҳӣ ба назди Масеҳ меоянд, ба мо дар бораи он мегӯяд, ки ҳеҷ кас бе ёрдам ҳақиқатро фаҳмида наметавонад.

Шаҳодатдихӣ бисёр усулҳо дорад, якеи онҳо метавонад аз дигараш беҳтар ба ҳисоб равад, лекин Навиштаҷот мегӯяд, ки таъсири асосиро ба одамон зиндагии мо ва тарзи фикрбаёнкунии мо мерасонад. Шаҳодати ҳақиқӣ аз усулҳои баланди проектҳои хушхабарпахнкунӣ дур аст, шаҳодати ҳақиқӣ озодона ифода намудани Масеҳи дар даруни мо буда аст.

Биед аз камбудии худ: шармгинӣ, тайёр набудан, аз тарс озод шавем. Ва ба Худои бузург, Мутахассиси қорҳои имконнопазир, Устои истифодабарандаи „зарфҳои гилин“ бовар кунем. Ягон масеҳие нест, ки шаҳодатдихандаи ғайбавари Исои Масеҳ шуда натавонад, агар ӯ инро ҳақиқатан хоҳад.

Дар охир ман аз шумо ду илтимос дорам. Якумаш бисёр муҳим аст. Ман шуморо илтимос мекунам, ки ба ман дар тавба қардан дар тағи салиб ҳамроҳ шавед ва ба Худо дар ҳаёти худ, ҳаёти дигар масеҳиён амалӣ шудани инқилоби рӯҳониро бо боварӣ супоред. Тавбаи ҳаррӯза ва ба Худо бовар қарда супоридани тағйироти калони ояндаро фаромӯш накумед.

Дуюм илтимоси ман — ба ман ё ба нашркунанда навиштани фикрҳои худро дар бораи ин китоб фаромӯш накумед. Мумкин аст ин қадами якум шумо дар роҳи интизом мешавад. Ман барои ҳар як касе ки ҳақиқатан ба амал омадани инқилоби рӯҳониро дар дил ва дар зиндагӣ дорад, хоҳиши калони дуо гуфтанро дорам. Ин ҳел одамон дар рӯзҳои мо бояд муттаҳид шаванд ва якҷоя қор кунанд. Худо дар тарафи мо аст ва агар Ӯ аз тарафи мост, кӣ метавонад ба муқобили мо барояд?

Мундарица

Сарсухан: Хайрухуш бо мацзубият (шизофрения) . . .	3
1. Мо — инқилобчиён!	6
2. Шогирдони гурусна	8
3. Дуои озодӣ	14
4. Замини оромӣ	24
5. Хатарҳои майдони муҳориба.	30
6. Муҳаббати ғалабақунанда	38
7. Агар ман заиф ҳастам...	44
8. Қадамҳо ба сӯи инқилоб!	47

Ташнагии ҳақиқат

Дар рӯзҳои ҳозира мо шикоят карда наметавонем, ки аз гуруснагии рӯхонӣ мурда истодаем. Ба шарофати ғамхории беинтиҳо ва бовафоии хизматгорони Худо мо метавонем таълимоти мукамал, рӯҳбаландкунӣ, дастгирӣ ва ғамхорию дошта бошем.

Моро дунёи мавъизаҳо, сурудҳо, мулоҳизаҳо, баромадҳо, китобҳо, маҷаллаҳо ва конфронсҳо ихота мекунад, ки иштирок ва дар рӯҳ афзудани моро интизор аст. Ба ин нигоҳ накарда, агар ростқавлона нигоҳ кунем, мефаҳмем, ки аз ин дар зиндагии мо тағйироти калон ба амал намеояд.

Магар ин зиддиятро бартараф карда, ба ҳаёти духела интиҳо мондан мумкин аст? Магар Масеҳ метавонад зиндагии моро пайдарҳам ва пурмева гардонад? Ҷавоби ман „Ҳа!“ Дар натиҷа ҳар яки мо метавонад зиндагии на бенуқсон, балки ҳақиқиро, на осон, балки пур аз хурсандиро ба даст оварад. Зиндагии мо метавонад тағйир ёбад.

Ҷорҷ Вервер муассисаи миссионерии „Ваъда ба ҷаҳон“-ро таъсис дода, қариб сӣ сол сарвари амалиёти он буд. Ў бо мавъизаҳои худ дар бисёр мамлакатҳои ҷаҳон хизмат мекунад.

